58-316

Akbaba

Politikada bahar!.

3 ADET
25000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

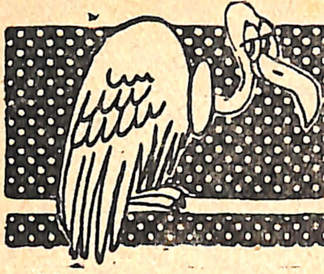
FAAL d - 409

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 316 Cilt: 13 3 NİSAN 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Sosyete Dedikoduları

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

GAZETE Sahipleri Sendikası, az zamanda çok önem kazanan bir yazı çeşidinin kaldırılmasını istemiş: Sosyete dedikodularının...

İddiaya göre, bu dedikodular aile içinde huzursuzluk yaratıyormuş!

Bize sorarsanız, bu huzursuzluk, sosyetede değil, sosyete dışı büyük halk yığınları arasında yaratılmaktadır: Hem de o şımarık, o fettan sosyete tarafından!

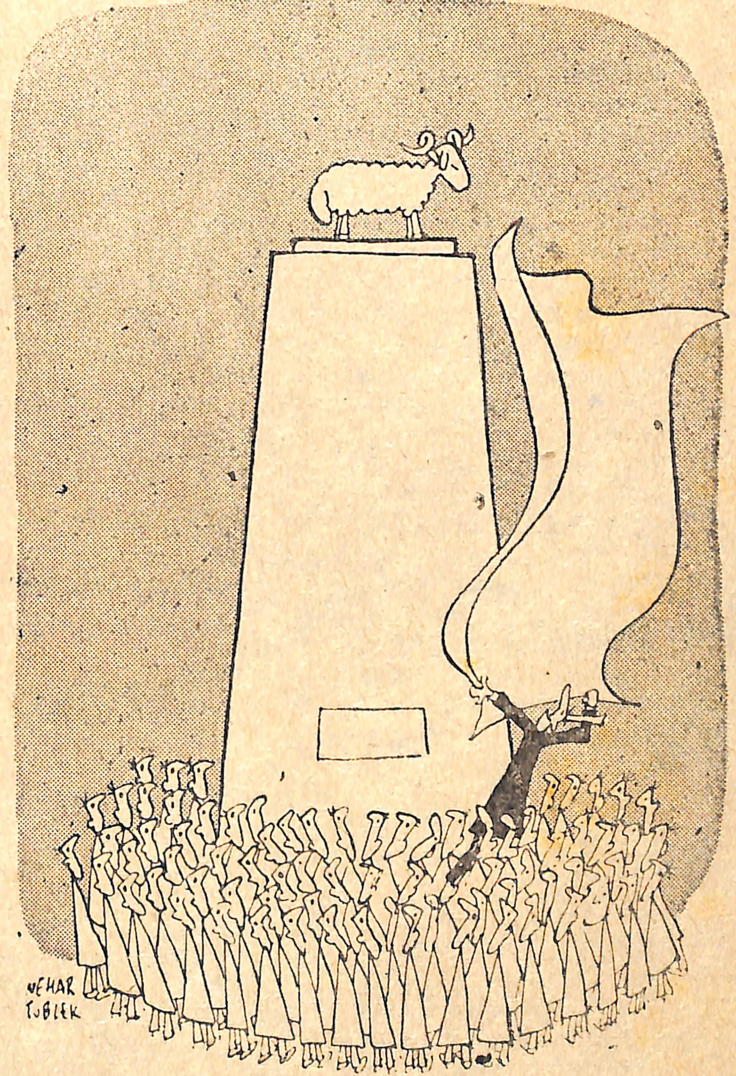
Ben iktidar olsam, bütün gazete sahiplerini toplar ve rica ederdim:

— Aman, sosyete dedikodularına sayfalarınızda her gün, bol bol yer veriniz... En gözü açık, en kulağı delik yazarlarınızı bu işte vazifelendiriniz... Hattâ, Ankara'da, Izmir'de, Adana'da iç muhabirleriniz, Paris'te, Londra'da, Roma'da, İsviçre'de dış muhabirleriniz bulunsun!

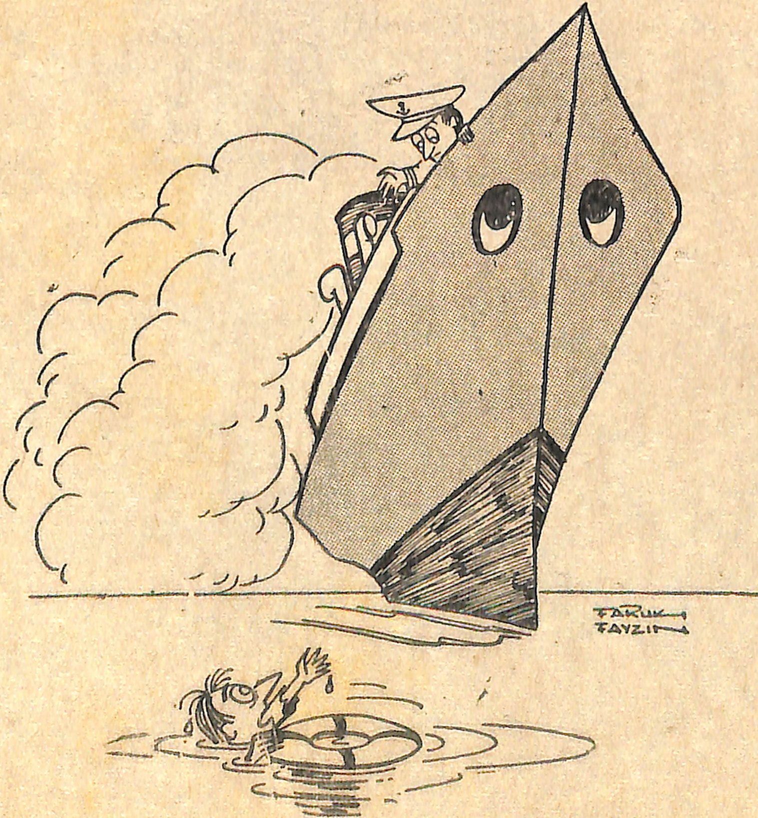
Neden mi?.. Bunlar, yalnız sosyal yapımızın nasıl çürüdüğünü, kıymet hükümlerinin nasıl değiştiğini gösteren canlı vesikalar değil, Maliye Vekâletine verilmiş, suçlularının adı, sanı, adresi belli kaçakçılık raporlarıdır!

Bakıyorsunuz, bay falan, bayan feşmekândan ayrılmış:

— Hımm, diyorsunuz, demek herif zengin oldu, fukaralık karısını boşuyor artık!

YAZISIZ!..

— Kusura bakma, istiap haddinden fazla yolcu alamam!..

Bakıyorsunuz, bayan feşmekân bay falandan boşanmış. Yine bir:

— Hımm, çekiyorsunuz, demek kapısına Cadillac'ı yanaştıracak, sırtına vizonu giydirecek bir hacıağa yakaladı!

Hepsi bu kadar mı?.. Üç yüz liralık dövizle sınır dışına çıkıp otuz bin liralık gardropla yurt içine girenlerin romanları da bu sütunlardadır: Kimin sırtında Dior'un trapez modası var? Kimin kızı Carven'in pembe tülleri içinde ba'oya geldi? Kimin gelini on dört metre eteğini kuyruklu yıldız gibi salonlarda sürükledi?.. Ve siz, İstanbul çamurunda dolmuş beklerken kimler İsviçrenin yeşil çamlı beyaz dağlarında kayak safası yaptılar? Kimler Skala'da opera dinlediler? Kimler, kimler, kimler... Hep bu fahrî maliye müfettişlerinin, hep bu gönüllü gümrük memuru yazarların raporlarından öğrenirdiniz!

Gazetelerimizin, memlekete hizmet eden bir tek ciddî sütunu vardı, onu da çok gördüler. Yazık!

※

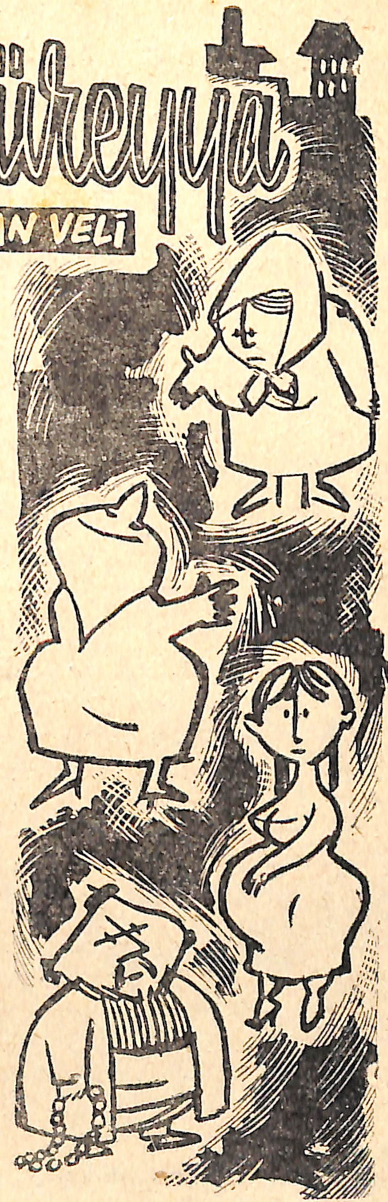
Teşekkür

Akbaba'da çıkan «Suçlu kim?» başlıklı yazımla «Göz ucu ile Avrupa» isimli kitabım, sevgili okurlarımdan beni pek minnettar eden bir yakınlık gördü. Aldığım mektupların hepsini ayrı ayrı cevaplandırmam imkânsızdır. Bütün o cömert iltifatlara, bilhassa Eskişehir'den sayın Şerefeddin Kanad'a, Gölcük'ten Erdoğan İşcener'e, Adana'dan Edip Akram'a bu satırlarla teşekkürler ederim.

Y. Z. O.

TALİHSİZ KRALİÇE Süreyya

ADNAN VELİ

KASAP Zülfü, koyunun böğründen aldığı parçanın kuşbaşı olacak yerini kestikten sonra, ınce bıçağını kaburgaların arasına sokarak pirzolaları ayırmıya başladı.

Beşâret Hanım, elindeki zembili tezgâhın yanına bıraktı. Dükkânın sebze satılan köşesinde, limonları birer birer elden geçirerek sulusunu seçen Yaşmaksız Fitnat'a sokuldu:

— Kardeşim, duydun mu? dedi.

— Hayırdır inşallah hemşireciğim... Alt kattaki kiracı mı çıktı yoksa?..

— Yooo, yooo, onu demiyorum. İran Şahının, ailesinden boşandığını duymadın mı?..

— Ah sorma kardeşiiim... Kaç gündür çenemi bıçaklar açmıyor. Hele Müşerref'çiğimi bir görsen... Tazenin iki gözü iki çeşme...

— Ya bizimkiler?.. Şâhinaz, tekmil karalar bağladı. Hani, Hafız Beylerin damadı. Yaşar Hoca var ya?..

— Yağız hocayı mı diyorsun?

— Hah, işte onu diyorum. Şâhinaz ayağına üşenmemiş de, gitmiş ona sormuş kör olayım.

— Allasen?.. E, hoca ne demiş?

— Önceden haberim olaydı, çaresini bulurdum demiş.

— Zaar ilmini biliyor bu işin?

— Bilmez olur mu kardeşim?.. Şeyin ailesine de çocuk muskası yazmadı mıydı hani?..

— Kimin ailesine?..

— Şeyin ayol... Aktar Ziya'nın.

— Nişadırlı Melâhati mi söylüyorsun?..

— Onu söylüyorum ya... Melâhat tam üç sene, dolaşmadık hekim, hoca bırakmadıydı. Ama Yaşar Hocaya iki sefer devam etti. Vallahi senesine kalmadı, Hüsameddin'i, çamaşır leğeninin içine gümbür gümbür doğuruverdi.

— Ay, sahi mi söylüyorsun kardeşim?.. Desene ki o piç kurusu Hüsameddin muska çocuğu?

— Hem de ne muska çocuğu... Onun muskası, karabiberli şeytan sidiği ile yazılmış...

— Bak vallâhi o hocanın nefesi için çok tevatür işittim ama, nesil muskası yazdığını hiç duymamıştım.

— Aşkolsun kardeş... Zeyrek'ten tut da, Horhor'a kadar, ona muska yazdırmadık kimse kalmadı. Sonra bir de Hurşit Efendiyi çok methederler. Koska'daki Hurşit Efendiyi bilir misin?..

— Mühürcü Hurşid'i demiyor musun? Ondan pek istifade olmuyormuş kardeşim. Tabur kâtibinin baldızı Boşnak Rahmiye'ye sıraca muskası yazmıştı da, kızcağız hiç bir istifadesini görmedikten maada, boyuncağızı da, gıravyar peyniri gibi delik deşik olduydu.

— Bakarsın, sıraca muskasına nefesi iyi gelmez de, başka bir işe çok istifadesi dokunur. Hem bu Hurşit Efendi işi sırf muskaya bırakmıyor da, muska ile beraber bir de macun veriyor.

— Neye iyiymiş o macun?..

— Kordonlara rehavetlik veriyormuş kardeşim...

— Ne macunuymuş bu böyle?..

— Onu bana Karyoka Emel'in anası Lâvta Zehra uzun uzadıya anlatmıştı da oradan zihnimde kaldı. Onda asıl yazılısı varmış. Valla, yalan söylemiyeyim, nasıldı?.. Haaaa, dur.. Siftah bir parça hatmi kökü alıyorsun. Hatmi kökünü, rastık taşının üstünde iyicene döğdükten sonra içine bir tutam zerdeçal katıyorsun. Kattıktan sonra, bunun hepsini birden lâbada yaprağına sarıyorsun. Sardıktan sonra bunu tutup, bir gün bir gece lodos rüzgârında havalandırıyorsun. Ondan sonracığıma, ertesi gün lâbada yaprağını açıp, bu sefer, horoz kanında yatmış tülbende bunu iyicene sarıyorsun. Sardıktan sonra, ayrıyeten bir havanda üç diş sarmısak döğüyorsun. Sarmısağı iğde kepeğiyle karıştırıyorsun. İğde kepeğinin içine iki damla da neft yağı koyuyorsun. Hepsini birden sıcak saçın üstüne oturtup beş dakika kadar kurutuyorsun. Kuruttuktan sonra, yunus balığının köpek dişini havanda döğüp buna karıştırıyorsun. Bir yüksük dolusu lohusa idrarını, bir kahve kaşığı lâden tozunu, iki tutam da dardağan darısını bunun içine katıyorsun. Sonracığıma, öte yanda tülbende sardıklarını da bunlarla karıştırıyorsun. Üstüne dişi kedi çıkmamış incir ağacının dalına, bunların hepsini birden asıyorsun. Astıktan sonra ay mehtabında bunun bir de duası var: «Elem yestehleke innâ ya'lemu. Topatan kavunu gibi isterim oğlumu.» İşte bu duayı üç sefer okuyup da, üç tane de çöreotunu, yaprağına serçe tersi değmemiş hünnap ağacının üzerine doğru serpeceksin. Ondan sonra sabaha kadar mışıl mışıl uyu kardeşim. Sabah oldu muydu, ağacın dalına astığın çıkını indir. Bir sefer pekmeze batır çıkar. Ondan sonra hepsini birden bir güvecin içinde iki taşım kaynat. Ayni kızılcık murabbaı gibi olur. Bunu, zeytin çekirdeği büyüklüğünde otuz parçaya böleceksin. Her bir tanesini sabahları uyanınca, yarım bardak sırmakeş suyu ile içeceksin. Otuzunu da tamamlayınca, ondan sonrası Hurşit Efendiye kalıyor. Hurşit Efendiye gidip ilâcı tamamı tamamına yutuğunu söylersin. Hurşit Efendi duasını yapar. Ondan sonra da senin kuyruk sokumuna avucuyla biraz kantoron yağı sürerekten, oraya üç sefer üst üste şişe çeker. İşte ondan sonra da gün say kardeşim. Hurşit Efendi bunu Karyoka Emel'e yapmış da, anası olacak karı, şifasını mevlûtlarda bile anlata anlata bitiremiyor.

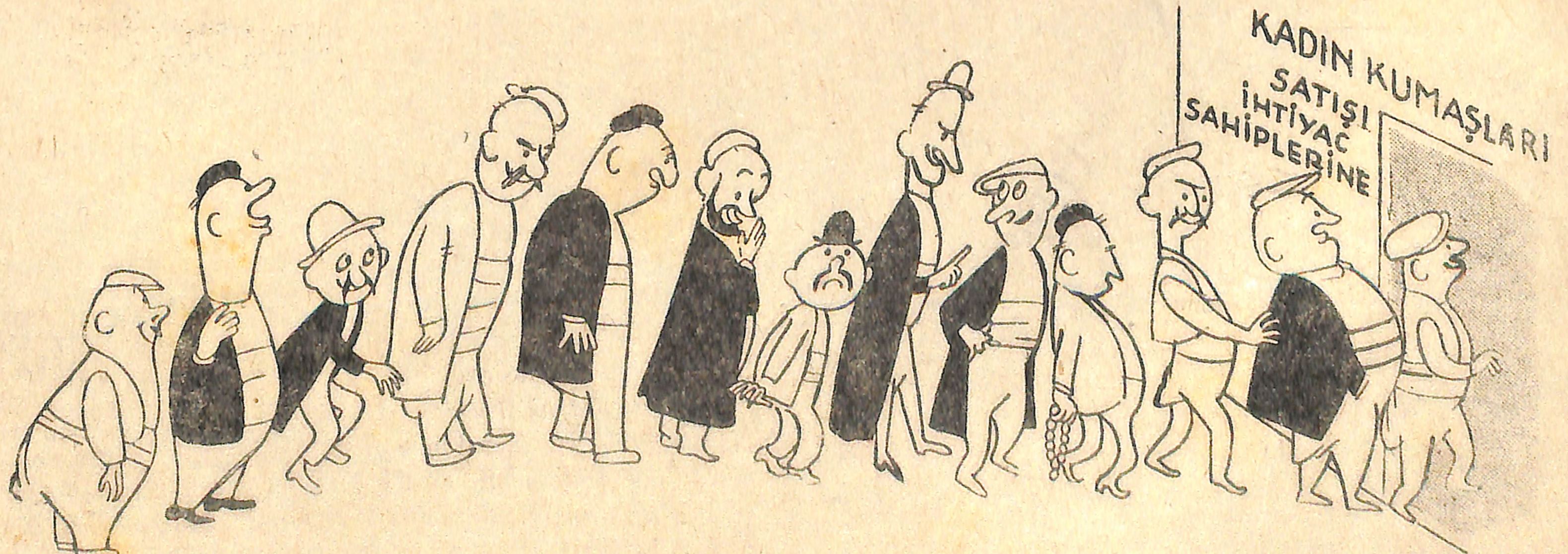
— Emel çocuğunu böyle mi doğurmuş?..

— Hem de ne doğurma.. Çocuktan maada, vallahi kızın böbreğindeki taşlar bile, o hızla çatır çatır dökülmüş.

— Ah ne de güzel anlattın kardeşiiiim... Ama bunlar benim zihnimde kalmaz ki...

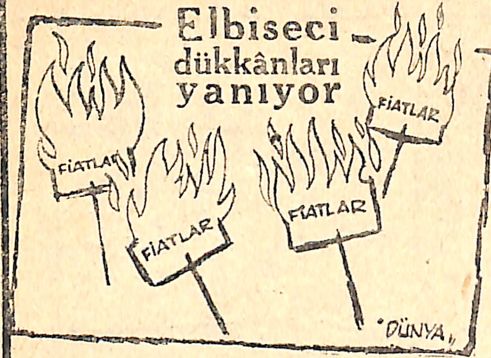
— Lâvta Zehra'da yazılısı varmış dedim ya hemşire..

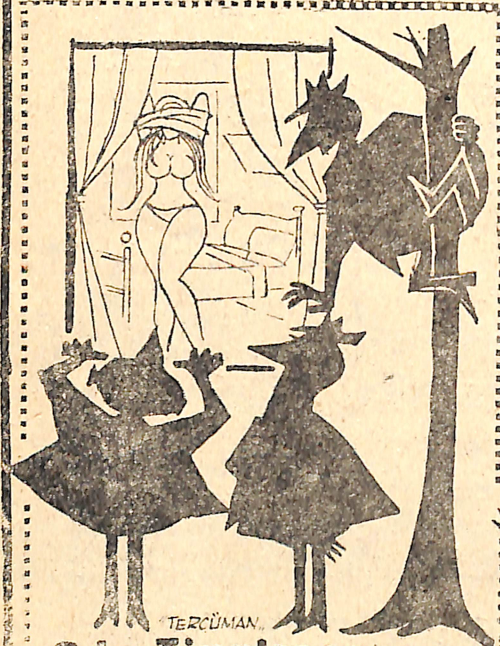
— Ondan nasıl almalı bunu?.. Ben bizim kızı yollasam, acep Süreyya Hanım için diyerekten

Kadın kumaşları kuyruğu!..

KIRK-anbar

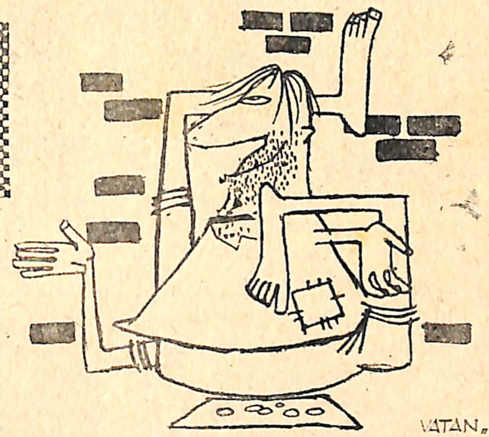

Oda Tiyatrosunun perdesi dün açıldı

Hamallar Kongresi

Modern dilenci

Şu Garip Dünya

istesem, verir mi dersin?..

— Helbet verir. Zaten bu Süreyya tazesinin derdi, onlara da dert oldu. Seve seve verir.

— Ah ne iyi ettin de anlattın şunu kardeşiiiiim.. Hemen eve gider gitmez kızı yollıyayım. Bunun leçetesinin bir tanesini o tazeciğe yollarız. Bir tanesini de...

— Eeeeee?!.

— Hani belki, bana da günün birinde lâzım olur diyerekten düşünceme geldi de...

— Aaaa helbette kardeşim. Daha bizim yaşımız ne, başımız ne?.. Hazır elin değmişken, bir de sen denersin...

— Hay Allah senden razı olsun hemşire. Cenâb-ı Rabbim ne muradın varsa versin kardeşçiğim.

Pirzolaları hazırlıyan kasap Zülfü, konuşulanları, hiç çaktırmadan dinliyordu. Bir ara Beşaret Hanıma döndü:

— Pirzolana kekik koyayım mı valide?.. dedi.

Kadın, kirpiksiz gözlerini süze süze, Zülfü'ye doğru fingirdedi:

— Koy evlâdım, koy...

Adnan VELİ

Heyecan!

Heyecan Başaran'ın kocası Nureddin Doğanbey, son zamanlarda kendinde bir kesiklik hissederek «Acaba kalbimde bir şeyler mi var?» deyip doktora gitmişti. Doktor onu muayeneden geçirdi:

— Şimdilik bir şeyiniz yok... Ama kendinizi yormayın, bilhassa heyecandan korunun... tavsiyesinde bulundu. Doğanbey şaşırmıştı:

— Nasıl olur doktor? dedi. İmkânı yok boşanamam... Karımı seviyorum.

Neyi idare etti?

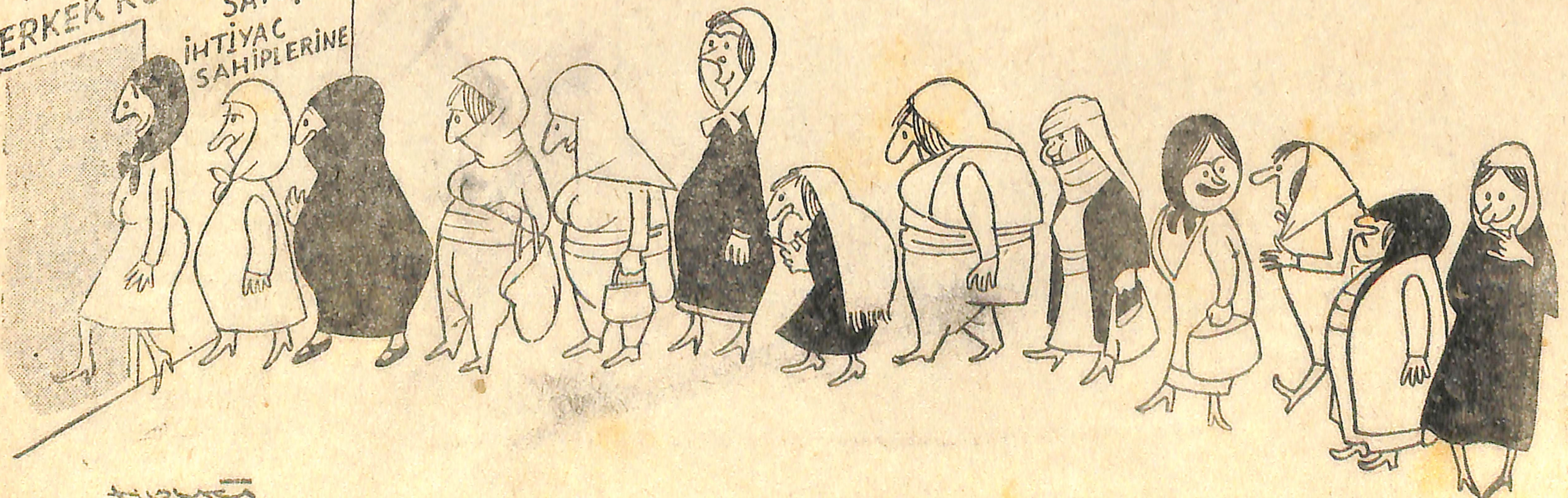
Çok yaşlı ve beceriksiz bir orkestra şefi idi. Bir ara nasılsa üç konser idare etmişti.

Konserleri takip edemiyen bir meraklı, orkestradan bir arkadaşına rastladı ve sordu:

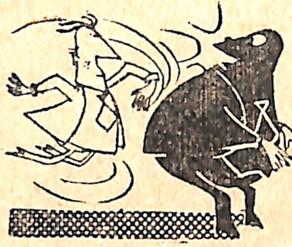
— Yahu, (......) ile çalışmışsınız ha... Dün geceki konserde neyi idare etti?

Müzisyen başını salladı:

— Vallahi, o ne idare etti bilmiyorum ama, biz Çaykovski'nin beşinci senfonisini çaldık!.

Erkek kumaşları kuyruğu!..

UÇURUMA Gidiyoruz

★ Yazan : **AZİZ NESİN** ★

KAHVEDE «Şırrak!..» diye bir tokat sesi duyuldu. Tavla, oyun kâğıdı, konuşma, her şey durdu. Başlar tokat sesi gelen masaya çevrildi. Tokadı yiyen iriyarı biriydi. Tokadı atan da tersine ince, sıska, ufak tefek biri. İriyarı adamın sol yanağında, sıskanın beş parmağının da izi yer etmişti. Polis bile, bu parmak izinden tokadı kimin attığını bulurdu.

Kahvedekiler, iri adamın, kendisini tokatlayan küçücük adamı altına alıp yol keçesi gibi ezeceğini sandılar. Öyle olmadı.

— Dâvacıyım! diye bağırdı.

Kimseden ses çıkmadı... Tokadı yiyen:

— Hepiniz gördünüz, dedi.

Sonra, boyu omuzuna bile gelmeyen sıskaya döndü:

— Yürü karakola!

Tokadı atan, cevap yerine, sinek kovalar gibi eliyle bir hareket yaptı:

— Psssuum!.. diye de ağzından bir ses çıktı:

İri adam hızla kahveden çıktı.

Kahvedekiler kendi oyunlarına, konuşmalarına daldılar.

İri adam biraz sonra, yanında bir polisle geldi. Polise sıskayı gösterdi:

— İşte bu!

Sonra oturanlar için:

— Bunlar da gördüler, dedi.

Polis, tokadı atan sıska ile, onların oturduğu yere yakın oturan dört kişiyi aldı, karakola götürdü.

Karakolda, iri adam hâlâ kızarık yeri duran sol yanağını tutarak:

— Bu adamdan dâvacıyım komiser bey, beni tokatladı. Bunlar da gördüler, dedi.

Komiser, dâvalı ile dâvacının, sonra tanıkların kimliklerini daktiloda yazdırdı.

Dâvacı, kendisine tokadı atanı hiç tanımadığını söylüyordu. Tanıklar da:

— Biz bir şey görmedik... dediler.

Dâvacı iri adam:

— Tokadın sesini de duymadınız mı? dedi.

Hayır, tanıklar ne bir şey görmüşler, ne bir şey duymuşlardı.

Kısacık boylu sıska adam:

— Evet, dedi, ben inkâr etmiyorum. Bu adamı tokatladım.

Komiser:

— Neden? diye sordu, aranızda bir şey mi var? Size hakaret mi etti?

— Aramızda bir şey yok. Kendisini tanımam bile.

— Peki, nasıl oldu?

Kısacık boylu sıska adam anlatmaya başladı:

— Dün akşam işten eve geldim. Elektriği kesmişler. Parasını verememiştik. Bütün geceyi karanlıkta geçirdik. Gece uyuyamadım da. Üzerinize âfiyet annem iki senedir hasta. Mide ağrısı öldürüyor zavallıyı. Doktor bir ilâç veriyor. İlâcı alınca ağrılar duruyor. Ama ilâç nerede? Aradım aradım, yok... İlâç bulunmuyor, gelmiyormuş.

Sabahleyin yataktan kalktım, sol yanım hiç tutmuyor. Yattığımız odanın pencere camı üç ay önce kırıldı. Cam bulamıyoruz. O da gelmiyormuş. Pencereye yatak çarşafı gerdik. Ama soğuğu tutmuyor. Sabaha kadar rüzgâr, soğuk içeride. Sol yanım tutulmuş. Yataktan kalktım, affedersiniz, helâya gittim. Sular kesilmiş. Dışarıda şakır şakır yağmur, muslukta su yok.

Odaya girdim. Tir tir titriyoruz. Bize kömür ordinosu vermiyorlar. Biraz odun almıştık. Bitti. Şimdi de odun bulamıyoruz, yok.

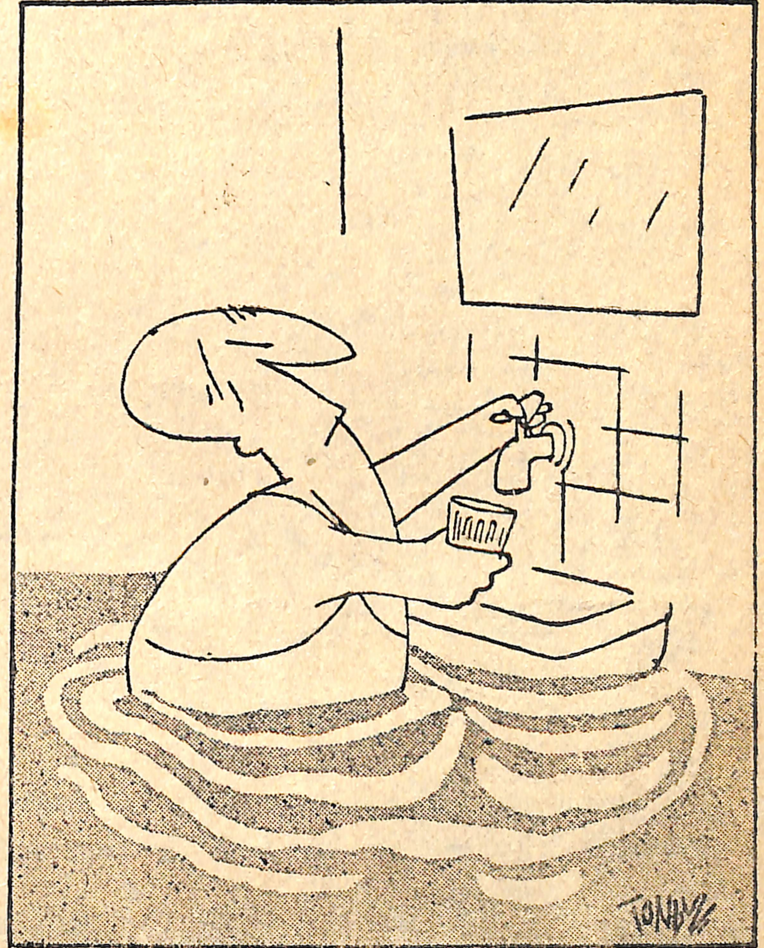
Gazeteci gazete bırakmış. Her sabah işe gitmeden gazete okurum. Gazeteye baktım:

«Güzellik Müsabakası», «Galatasaray lig şampiyonu oldu», «Gümrükteki 300 ton kahve ne olacak?», «Âbidin Daver şilebinin teknesi dura dura çürüdü».

Canımı evden dışarı atmak için tam çıkarken icra memuru ile avukat kapıya dayandı. Kirayı veremedik, ev sahibi de bizi icraya vermişti. Evde haczedilecek bir eşya bulamadılar. Hiç bir zaman icra memurunun, haciz memurunun evime gelmelerini istemem. Haczedecek bir şey bulamazlar, insan mahçup olur. Avukat:

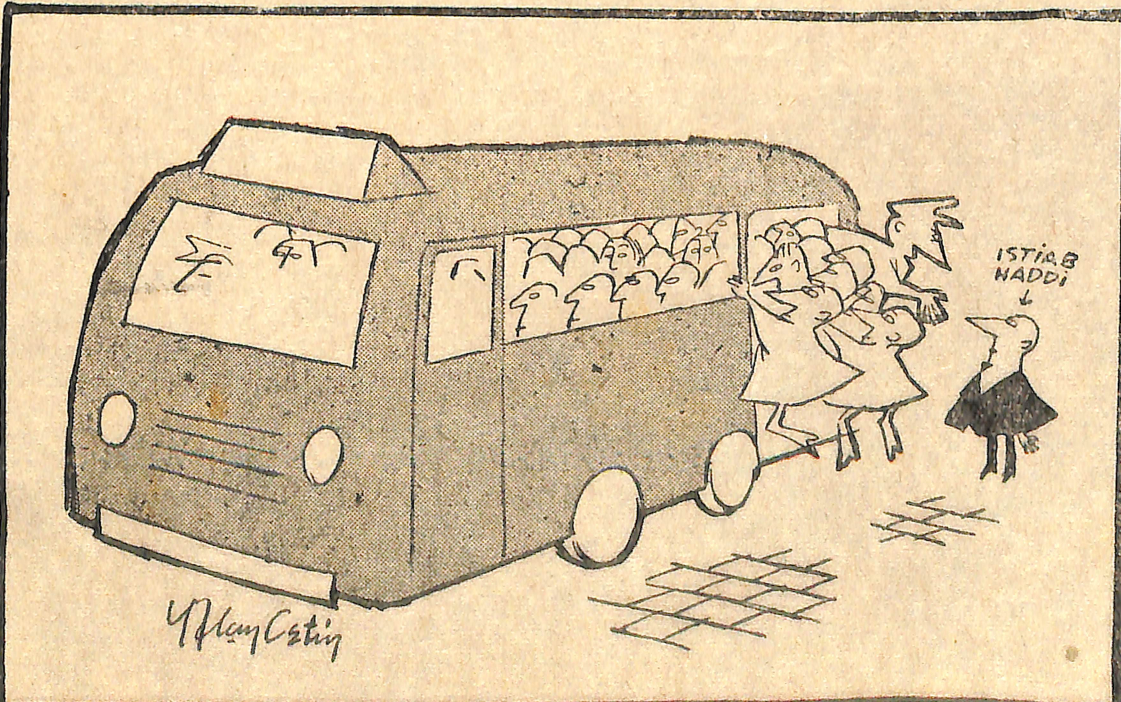
— Bu kanapeyi alalım! diye saldırdı. Kanape diye elini atmasiyle, şeker sandıklarının üstündeki eski püskü pantalonlar, par-

Bazı semtleri su bastı.. **(Gazeteler)**

— Hay Allah, yine sular kesilmiş!..

Otobüslerde istiap haddine riayet edilmiyor.. **(Gazeteler)**

Akbaba Ansiklopedisi

SAĞIR:

Mükemmel insan tipi. Mısır'daki sultanı meşhurdur. Daha mükemmeli hem sağır, hem dilsiz olur!

Sahici fıkra:

Patavatsızlığı ile meşhur Muhtar Bey, Lozan dönüşü İsmet Paşaya sorar:

— Paşam, vallâhi şaşıyorum size: Bu kulakla o müzakereleri nasıl yaptınız?..

İsmet Paşa şu cevabı verir:

— Oradaki insanlar o kadar terbiyeliydiler ki, bana sağır olduğumu hissettirmediler!..

SARMISAK:

Soğanın yakın akrabasıdır. Tazesi de olur, kurusu da... Yerken lezzetine doyum olmaz. Ama, kokusu, hele yememiş olanlar için müthiştir. Bir ata sözüne bakılırsa «sarmısağı gelin etmişler, kırk gün kokusu çıkmamış!»

Ama zamane gelinleri bir koca ile kırk gün durmuyorlar ki, tecrübe edelim!

Fıkra:

Herif, mahalle kahvesinde övünüyormuş:

— Yaradana sığınıp da yumruğu indirince, beş dişini birden kırdım!

O aralık içeri giren mahallenin kabadayısı:

— Ulan kimin?..

Diye gürleyince, adamcağız boynunu büküp fısıldamış:

— Sarmısağın!

SANDVİÇ:

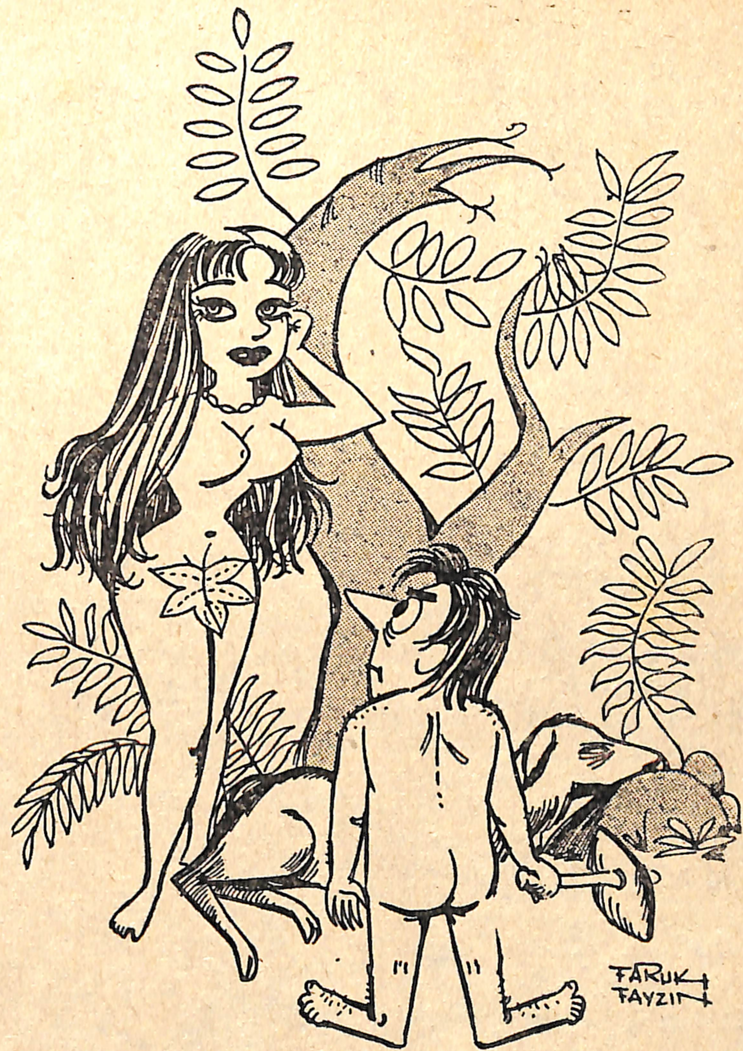
Peynir ekmeğin alafranga adı. Eskiden, öğle tatilinde, mektebin piyazcı Arnavuduna bakır meteliği uzatır:

— Beş, beş!

Dedik mi, iki dilim has ekmek arasında bir dilim yağlı Balkan kaşarını alır, âfiyetle yerdik. Şimdi, galiba yine «beş, beş» ama, küçük bir fark var: Para, lira oldu!

Henüz kafiyeyi unutmıyan yeni şairlerimizden biri, tanıdığı bir gencin portresini şu dört mısrada çiziyor:

Bak şu zamane piçi,
Meslek yapmıştır hiçi,
Buldu mu sandviçi
Bayram yapıyor içi!

Âdem — Bak, sana bir süt kuzusu getirdim...
Havva — Hıh!.. Onu İstanbulda bulup getirmek marifet!..

— Radyo... dedi.

Şu radyo belâsını başımdan alsalar da kurtulsam. Senenin on ayı tamirdedir. Kazan kazan, radyo tamirine ver. Zaten bizi bu hale getiren radyo..

Kapıdan çıkarken karım:

— Kız mektebe gitmiyor, dedi.

— Neden?

— Jimnastik hocası şortla beyaz lâstik pabuç istiyormuş. Olmazsa derse almam, demiş.

— Peki, peki...

— Zeytinyağı da yok...

Kendimi sokağa attım. Nasıl olsa işe geç kalmıştım. Bugün de gitmem, dedim. Şakır şakır yağmur. Bizim oradan tramvayı kaldırdılar. Otobüs geliyor yarım saatte bir. Binmenin imkânı yok. Tıklım tıklım dolu. Dolmuşlar dersen tıka basa dolmuş. Vızır vızır geçiyor, hiç biri durmuyor. Ayakkabı su alır. Yağmur kovadan boşanır gibi. Sırıl sıklam oldum. Tir tir titriyorum. Bir delikanlı yanıma geldi:

— Affedersiniz amca, dedi.

Ben saati soracak sandım.

— Dünkü maçtan haberiniz var mı? dedi.

Tövbe Yarabbi... Yürüdüm. Orada bir kahve var. Kahveye girdim. Üstümden başımdan sular sızıyor. Kahveciye bir çay söyledim. Yanımda da işte bu tokat attığım adam oturmuş, gazete okuyor. Ben, kendi kendime:

— Yahu, bu benim halim ne olacak. Sonumuz nereye varacak? diye düşünüyorum. Ben böyle düşünüp dururken bu adam hırsla elindeki gazeteyi fırlatıp attı:

— Yahu, memleket uçuruma gidiyor! diye bağırdı.

Onu da benim gibi dertli sandım. Konuşur, birbirimize derdimizi dökeriz diye:

— Ne oldu beyefendi? Affedersiniz, karışmak gibi olmasın, neye kızdınız? dedim.

O yine kızgınlıkla:

— Daha ne olsun yahu, dedi, memlekette hakem yok be... Hakem yok namussuzum.

Ondan sonra bana ne oldu, pek bilemiyorum. Vallahi ben de anlamadım komiser bey. Ben hayatımda kimseye fiske vurmuş insan değilim. Sanki vücudumda bir düğmeye basılmış, elektrik kuvvetiyle kalkmış gibi, bu sağ elim birden havaya kalktı. Şu herifin suratına bir tokat çektim. Ben inkâr etmiyorum. Tokadı yapıştırdım. Ama isteyerek değil. Vallahi kasdım yok. İrademin dışında bir şey bu. Sonra aklım başıma geldi. Bu adam şimdi beni parçalar, diye de korktum. Ama oldu bir kere. Cenab-ı Allah, bu sağ koluma, Zaloğlu Rüstem kuvveti verip, şu herifin suratı budur, diye bir şamar çektim.

Komiser, tokadı yiyen iri adama baktı. Dişlerini gıcırdatarak sıktı. Ayağa kalkar gibi yaptı. Sağ elinin ayasını kaşımağa başladı.

İriyarı adama:

— Hadi, barışın! dedi.

Tokadı yiyen:

— Barışmam! dedi.

Komiser, daktilodaki polise:

— Yaz! dedi, «Dâvalı, memleket uçuruma gidiyor, demiş olup...».

Bir daha iri adama döndü:

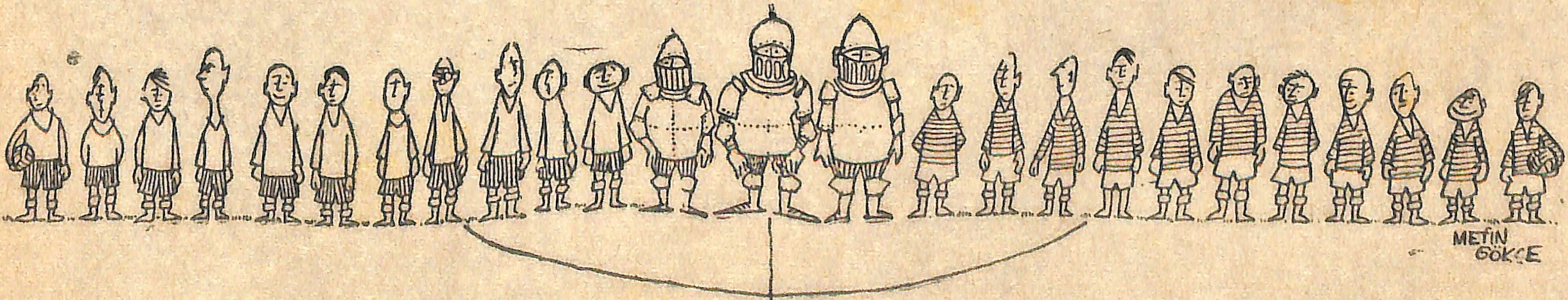
— Barışın hadi!

İri adam, elini sol yanağında gezdirerek:

— Peki efendim... dedi.

Aziz Nesin

NOT: Bu hikâye, uydurulmuş değildir. Tıpkı tıpkısına anlattığım gibi bir vatandaşın başından geçmiştir. Ama o vatandaş ben değilim.

OYUN

Yazan: Semir Amit

VAKİT gece yarısını bir hayli geçmişti... Fakat masa başında hararetli bir poker partisine dalan oyuncular bunun pek farkında değillerdi. Heyecan ve sinirden kararmış, adaleleri gergin yüzleri ile yer değiştiren fişleri, kâğıtları ve birbirlerinin hareketlerini, takip ediyorlar, sigara dumanından mavimtrak bir sisle kaplı olan odada sadece:

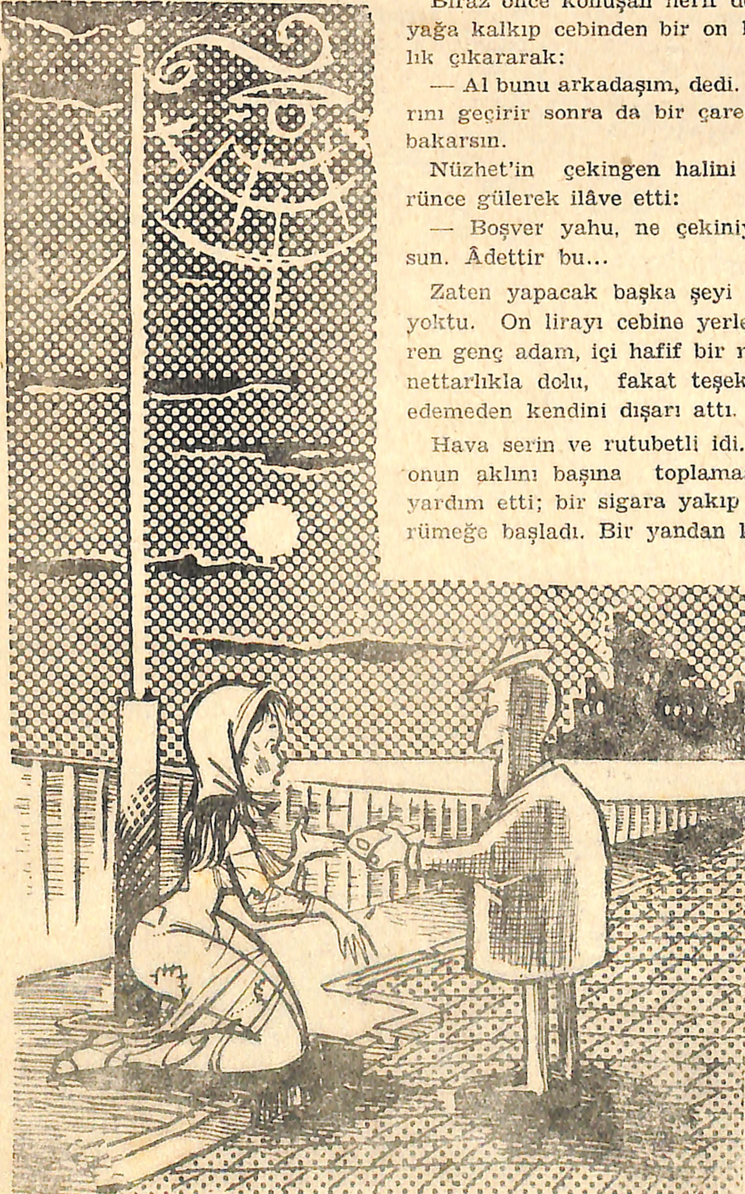
— Relans.

— Pas.

— Rest... gibi bir takım lâflar işitiliyordu. Bununla beraber oyun artık sona ermek üzere idi, zira oyunculardan biri bütün parasını kaybetmiş ve ceplerinin içini dışına çevirdikten sonra devam edemiyeceğini bildirmişti.

Aylık kazancı ancak 250 lira civarında bir memur olan Nüzhet, diğer oyunculara nazaran bu işte çok toy sayılırdı. O gün maaşını ve ikramiyesini almış, sonra da şeytana uyup bu kurt heriflerle pokere oturmuştu.

Masanın başına geçtiği zaman üzerinde altı yüz lira kadar bir para vardı... Şimdi ise, eve dönecek bir tramvay parası dahi kalmamıştı.

Birden, fena halde âsabı bozuldu. Ay sonuna kadar otuz gün ne yiyip ne içeceklerdi? Evde kendisini bekleyen karısı, annesi ve çocuğu gözünün önüne geldi. Başını elleri arasına aldı, kravatını gevşetti ve bir girdap gibi kendisini içine çeken gittikçe büyüyen bir kedere daldı.

Üç kurt herif birbirlerine bakıp göz kırptılar... O gece en çok para kazanan esmer iri yarı ve sağ yanağında bir bıçak yarası izi taşıyanı:

— Üzülme be arkadaş! dedi. Bugün sen, yarın ben! Bu iş belli olmaz.. Gel biraz borç para vereyim de oyuna devam et. Belki zararını çıkarırsın...

Nüzhet, bu işin o kadar hastası değildi. Başını salladı:

— Hayır azizim, onu da kaybedeceğime eminim. Bu şans doğrulmaz artık. Ben şimdi otuz gün ne yiyip ne içeceğimizi düşünüyorum. Bir de borca girer onu da kaybedersem beynime bir kurşun sıkmam lâzım... Ah! Ne hata ettim ben!..

Lâfının burasında âsabı iyice bozulan genç adam elindeki sigarayı hırsla tablaya bastırıp, gevşettiği kravatını düzeltti ve ayağa kalktı.

Biraz önce konuşan herif de ayağa kalkıp cebinden bir on liralık çıkararak:

— Al bunu arkadaşım, dedi. Yarını geçirir sonra da bir çaresine bakarsın.

Nüzhet'in çekingen halini görünce gülerek ilâve etti:

— Boşver yahu, ne çekiniyorsun. Âdettir bu...

Zaten yapacak başka şeyi de yoktu. On lirayı cebine yerleştiren genç adam, içi hafif bir minnettarlıkla dolu, fakat teşekkür edemeden kendini dışarı attı.

Hava serin ve rutubetli idi. Bu onun aklını başına toplamasına yardım etti; bir sigara yakıp yürümeğe başladı. Bir yandan kendi kendine lânetler savuruyor ve bir daha eline iskambil almıyacağına yeminler ediyor, bir yandan da yarını düşünüyordu. Her halde bir miktar borç para bulmalı idi. Sonra vaziyeti karısına çaktırmamak için münasip bir de yalan lâzımdı. Parayı düşürdüm dese... Yok! Çaldırmış olması daha akla yakındı. Bir an hangisinin daha enayice bir iş olduğunu düşünmek istedi ve gayri ihtiyarî kendi kendine güldü. Karısının söyliyeceği lâfları aklından tekrarlayıp bunlara kendini iyice hazırlamağa çalıştı. Hâdiseyi duyunca:

— Cenâbet herif! diyecekti. Zaten senin bu salaklıkların yüzünden belimiz doğrulmadı. Bak, halbuki herkesin kocaları...

İşte en çok bu «herkesin kocaları» lâfına bitiyordu. Ama bu sefer karısı haklı idi..

Tam iyice düşüncelerine dalmış yavaş yavaş ilerlerken kulağına bir ağlama sesi geldi. Durakladı. Kaldırımın kenarında üstü başı pejmürde, saçı başı karmakarışık, orta yaşlı bir kadın oturmuş ağlıyordu. Kendini unutarak kadının yanına yaklaştı, elini omuzuna koydu ve sordu:

— Neniz var? Size yardım edebilir miyim?

Kadın kan çanağına dönmüş gözlerini onun yüzüne kaldırdı ve:

— Kimsiniz? dedi. Bırakın beni, ölmek istiyorum. Kimseye itimadım yok artık.

— Fakat size hakikaten yardım etmek istemiştim. Bana güvenebilirsiniz.

— Üç gündür açım. Hangi kapıya, kime elimi uzattımsa hakaret gördüm. Bırakın beni de yolunuza gidin.

Nüzhet kadına çok acımıştı. Bir an cebindeki on lirayı hatırladı ve derhal tereddütsüz parayı çıkarıp kadına uzattı:

— Bunu alın, dedi. Size çok daha fazla yardım etmek isterdim, lâkin ben de bu gece çok fena şeylere mâruz kaldım...

Kadının yüz ifadesi derhal değişti ve Nüzhet'in ellerine sarılarak:

— Teşekkür ederim, dedi. Beni yeniden hayata kavuşturdunuz. İnsanlara kaybettiğim itimadımı geri verdiniz..

Nüzhet tekrar kadının omuzunu okşadı ve yoluna devam etti:

Büyük bir rahatlık ve ferahlık içinde evine gitti.

Büyük bir şans eseri herkes uykuda idi; yavaşça yatağına girdi ve uyuya kaldı.

★

Ertesi sabah, müvezzün bıraktığı gazeteye göz gezdirirken, birden ilk sahifede bir resim nazarı dikkatini çekti. Bu, dün gece para verdiği kadındı. Resmin

Orman suçlarının affı için Meclise teklif yapıldı... (Gazeteler)

— Eeeeh, bir aflık kaldı gayri!..

altında ise, kadının intihar ettiği yazılı idi. Kendini denize atmış ve boğulmuştu zavallı!

Nüzhet'in kalbi biraz hayret ve acı ile burkuldu. «Keşke oyunda kaybettiğim paranın hepsini bu kadına verebilseydim de ölmeseydi» diye düşündü. Ama doğrusu daha fazla düşünemedi. Zira o kadın ölmüş ve işi bitmişti; kendisininki ise, yeni başlıyordu.

Kafasında şekillenen bir sürü bahaneler ve yalanlarla yatağından kalkıp giyinmeğe başladı.

Aradan bir kaç gün geçmişti.

Nüzhet, bu arada, kendisine borçlu olan bir arkadaşını bulup para almağa muvaffak olmuş, karısına ise kendisini bir iki günlük çalışmadan sonra affettirmişti.

Yalnız arada bir intihar eden kadını hatırladıkça içinde büyük bir acıma ve hayret hissi uyanıyordu.

Neden öyle yapmıştı zavallı kadıncağız!

O gün öğle paydosunda işkembeciye giderken bir hayli dalgındı. Birden iki kişi yolunu kesti ve kalın bir ses:

— Merhaba azizim, bu ne dalgınlık? diye bağırdı.

Nüzhet beraber poker oynadıkları ve bütün parayı kazanan esmer adamı ve diğerini derhal tanıdı. Kısaca:

— Merhaba! deyip geçmek istedi.

Fakat esmer herif önledi:

— Acelen ne birader! O gecedenberi nasılsın, işlerini yoluna koydun mu?

— Evet, her şey düzeldi.

— Yaa... Yoksa sana borç vereyim diyecektim de..

— Teşekkür ederim.

— Haa. O gece bizden ayrılınca ne yaptın?

— Hiç! Ne yapacağım, eve gittim.

— Hayır! Canın çok sıkıntılı idi, bir yere uğrayıp içki filân içtin mi diye soracaktım da...

— İçmedim.

— Peki hiç bir şey satın almadın mı? Yani para harcamadın mı?

— Gece yarısı ne alınır?.

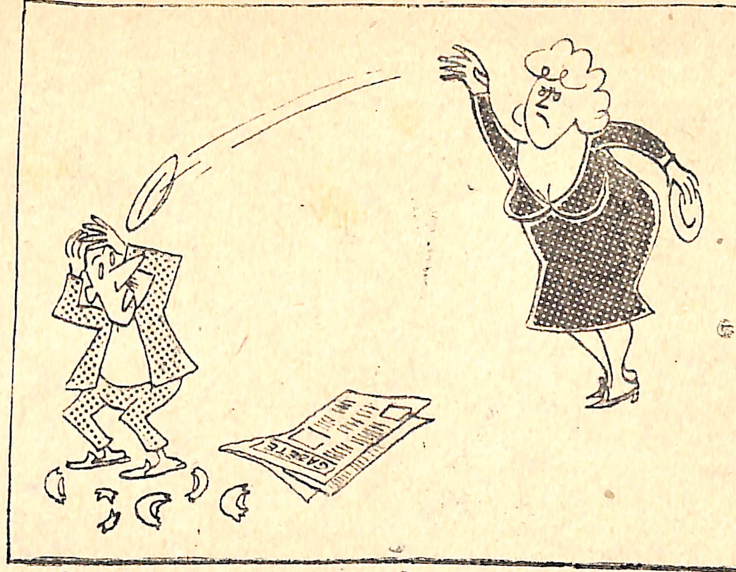
— Ertesi gün canım..

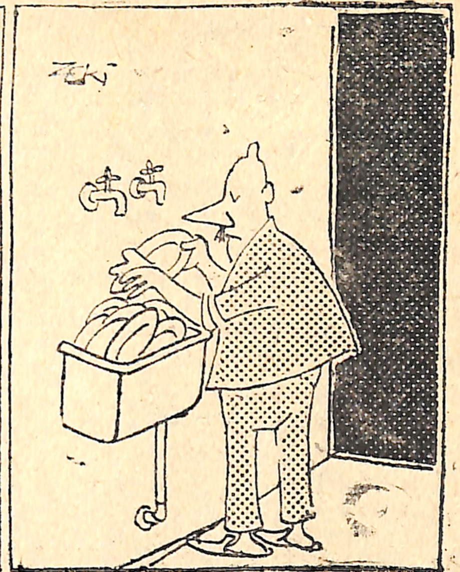
— Affedersiniz ama, bu kadar ince tahkikat da ne oluyor, anlamadım.

Esmer, yüzü yaralı herif, yanındaki arkadaşına baktı, o da ona; ve birden kahkahalarla gülmeğe başladılar. Esmer herif:

— Birader, dedi. Sana verdiğim kalp on liralığı kime yutturdun, onu merak ettik de...

Semiramis AYDINLIK

«Harp ve sulh!»

Kırmızı fener!

Polis, düdüğünü öttürdü ve direksiyondaki kadına çıkıştı:

— Bayan, arabanızın arkasında bulunması icap eden kırmızı ışık nerede?

Kadın, öfke ile cevap verdi:

— Kendinize geliniz polis efendi, bu sizin bildiğiniz arabalardan değildir!

Evlilik öyledir!

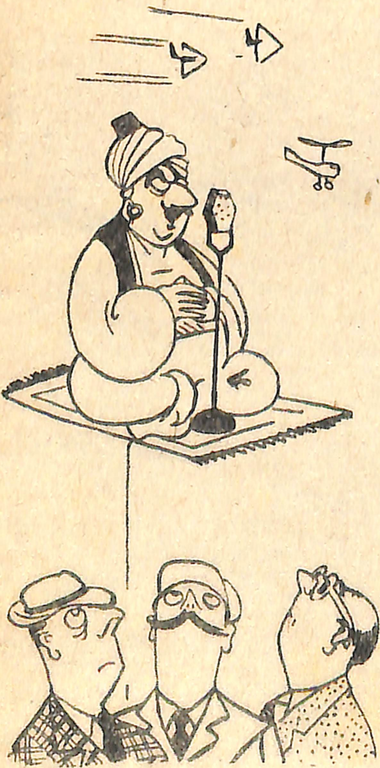
Türkiye'nin B. B. si, Hilton'da bir akşam ahbaplariyle çene yarıştırıyordu. Tabii onca kadın bir araya gelir de ne konuşulur? Erkekler, aşk, evlenme vesaire, değil mi? Nitekim, az sonra, o gibi toplantılara yeni yeni katılmağa başlamış bir genç kız, B. B. ten sordu:

— Şu hani milyoner Sadık var ya? Hani, Mantar Tabancalarına Kapsül Hazırlama ve Tepki Bank'ın idare meclisi reisi... Bana fena halde âşık... Evlenme teklif etti geçen akşam, tiyatroda... Kabul etsem mi diye düşünüyorum...

B. B. temkinli temkinli başını salladı:

— Haklısın şekerim... Düşünebildiğin kadar düşün... Çünkü evlilik ciddi ve mühim bir meseledir... Hattâ bazan bir kaç ay bile sürer!

Gâvur inadı!

— Burası Konstantinopl... İkinci Sultan Ahmet radyosu konuşuyor!..

[Bu karikatür, İtalya'da çıkan ve dünya mizahından örnekler veren Calandrino isimli mizah dergisinin 9 mart sayısında çıkmıştır. Bir Avustralya karikatürüdür.

Hani, cahilin biri:

— Hasan, Hüseyin, Muaviye'nin kızlarıdır!

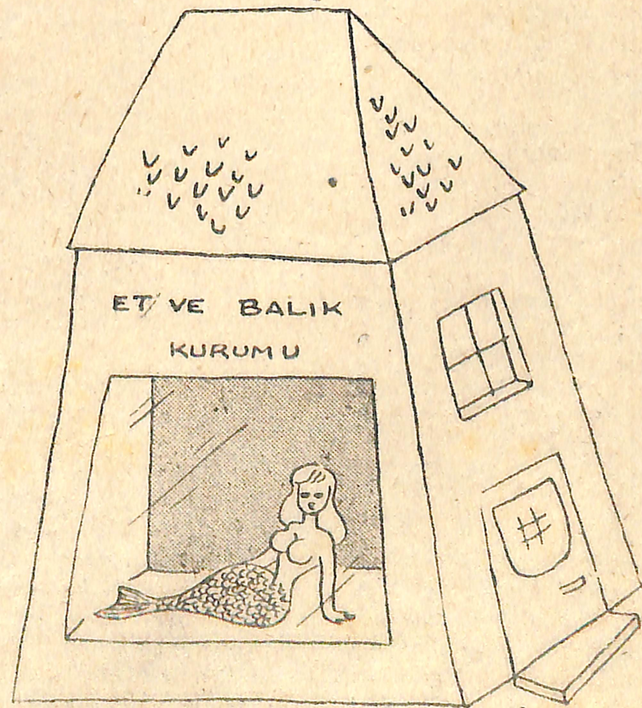
Deyince, karşısındaki hayretle bağırmış:

— Hangi birini düzelteyim!

Biz de bu rezaletin hangi birini düzeltelim: Konstantinopl değil, İstanbul. Sultanlık değil, Cumhuriyet. İkinci Ahmet'le bugün arasında en az 263 sene var... Kıyafete gelince, bu kavuğu, bu şalvarı, artık miting meydanında seçim propagandası yapanların başında ve sırtında bile göremezsiniz!

Evet, evet, evet, biz kendimizi tanıtmasını bilmiyoruz. Bilmiyoruz ama, onlar da tanımasını hiç mi hiç bilmiyorlar!

Bilgisizliğin bu kadarına, cehalet değil, gâvur inadı derler!]

YAZISIZ!..

Asıl sebebi!

İki kadın, et kuyruğunda buluştular. Hem bekliyorlar, hem de konuşuyorlardı. Biri çok üzgündü. Öteki sordu:

— Ne üzülüyorsun kardeş? Elbet sana sıra gelinceye kadar et bitmez.

— Ona üzülmüyorum ki... Kocamı hapse mahkûm ettiler...

— Ya?... Vah vah... İşte bu kötü... Kaç ay?

— Altı ay...

— Eh, senin altı ay dediğin göz açıp kapayıncaya kadar geçer...

Öteki içini çekti:

— İşte ben de ona üzülüyorum ya zaten!..

Tercüme!

Genç tiyatro yazarlarından Melih Vassaf, Oda Tiyatrosu'na bir eser getirmişti. Yeni kurulan Oda Tiyatrosu, zannediyordu ki, her teklifi kabul edecek... Bu ümitle Mücap Ofluoğlu'na piyesini verirken:

— Esasen, diye tevazula gülümsedi, piyesim İngilizce'ye, Almanca'ya ve İtalyanca'ya da çevrilmektedir...

Yazarın evvelki piyesini bilen Mücap, ilk sayfalara şöyle bir göz attıktan sonra sordu:

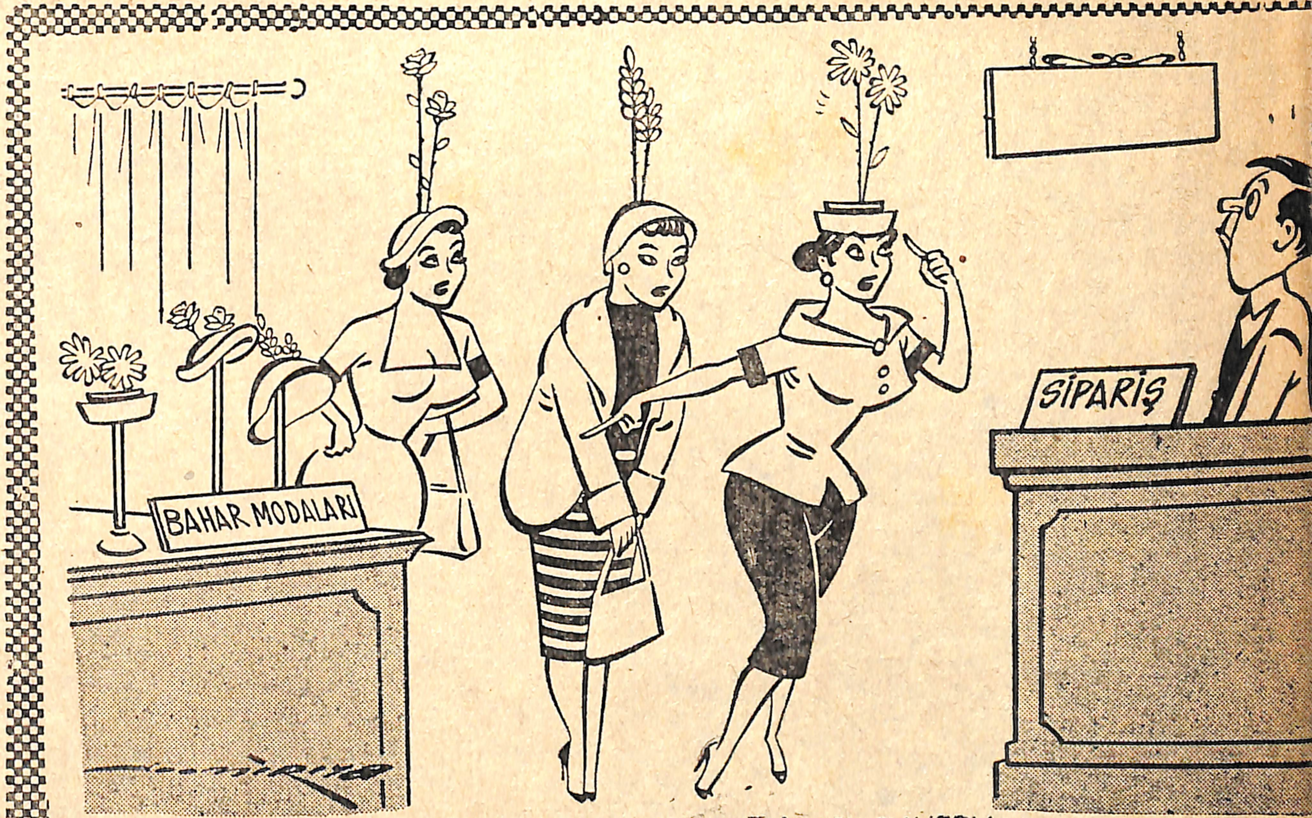
— Ya Türkçe'ye ne zaman çevrilecek?

Dikkatli hayvan!

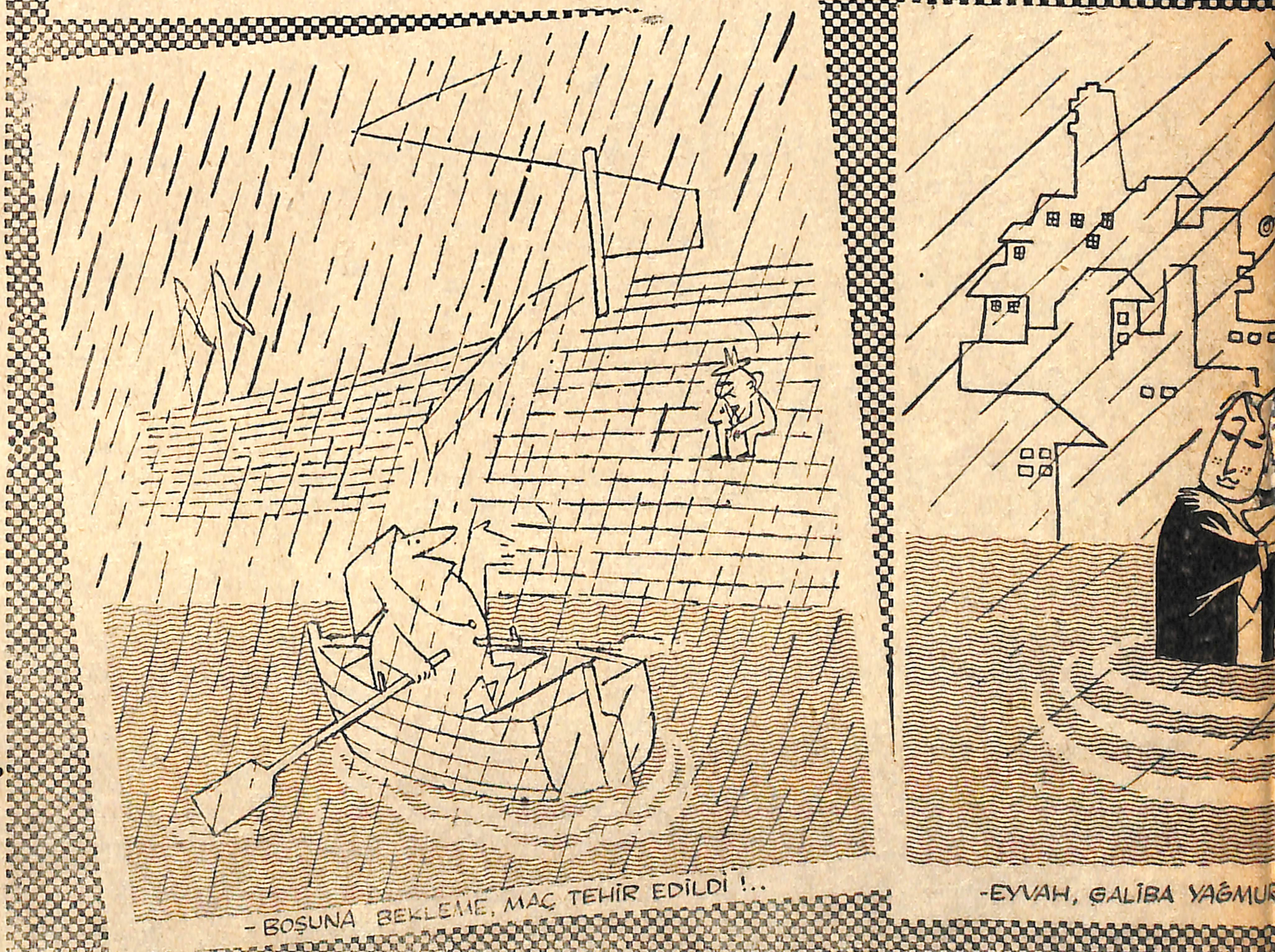
Yabancı memleketlerden birinde unutulan heyetlerden biriyle gitmiş, uzun zaman orada kaldıktan sonra, dönüşünde karısına bir papağan getirmek istemişti. Lâkin kendisi de dalgın olduğundan kuşu satıcıda unuttu. Tam hareket edeceği gün, satıcı, hayvanı bir kafes içinde oteline yolladı. Hilekâr adam, bu kadar unutkan bir mühim adamın, baykuşla papağan arasındaki farkı unutacağını da hesaba katmıştı. Nitekim aradan epey zaman geçtikten sonra kendisine yazdığı bir mektupta, kuşun güzel konuşup konuşmadığını soruyordu.

Mühim zat mektubu cevapsız bırakmadı:

«Hayır!» diye yazdı, «daha konuşmuyor... Ama öyle dikkatli dinliyor ve öyle dikkatle insana bakıyor ki...»

— HANİ YAĞMURDA BİR ŞEY OLMAZDI!..

— BOŞUNA BEKLEME, MAÇ TEHİR EDİLDİ!..

— EYVAH, GALİBA YAĞMUR

Yağmur yağd

Kalsın!

Kâmuran Çelebi son derece şık ve zarif olduğu kadar da cömert, asil ve ikramdan hoşlanan bir sabık gençtir. Bir gece yine eşi-ni dostunu toplamış, Klöb-X'te, derisi yüzülünceye kadar masraf etmişti.

Nihayet hesabını sağ salim gördükten sonra, kapıdan çıkarken bir de baktı, kapıcıya verecek bahşişi bile yok... Hemen, adama:

— Yavrum, dedi, bana on lira verebilir misin?

Onu çok iyi tanıyan kapıcı hemen hürmetle cüzdanını açtı:

— Hay hay beyefendi, buyrun... dedi.

Kâmuran Çelebi atıldı:

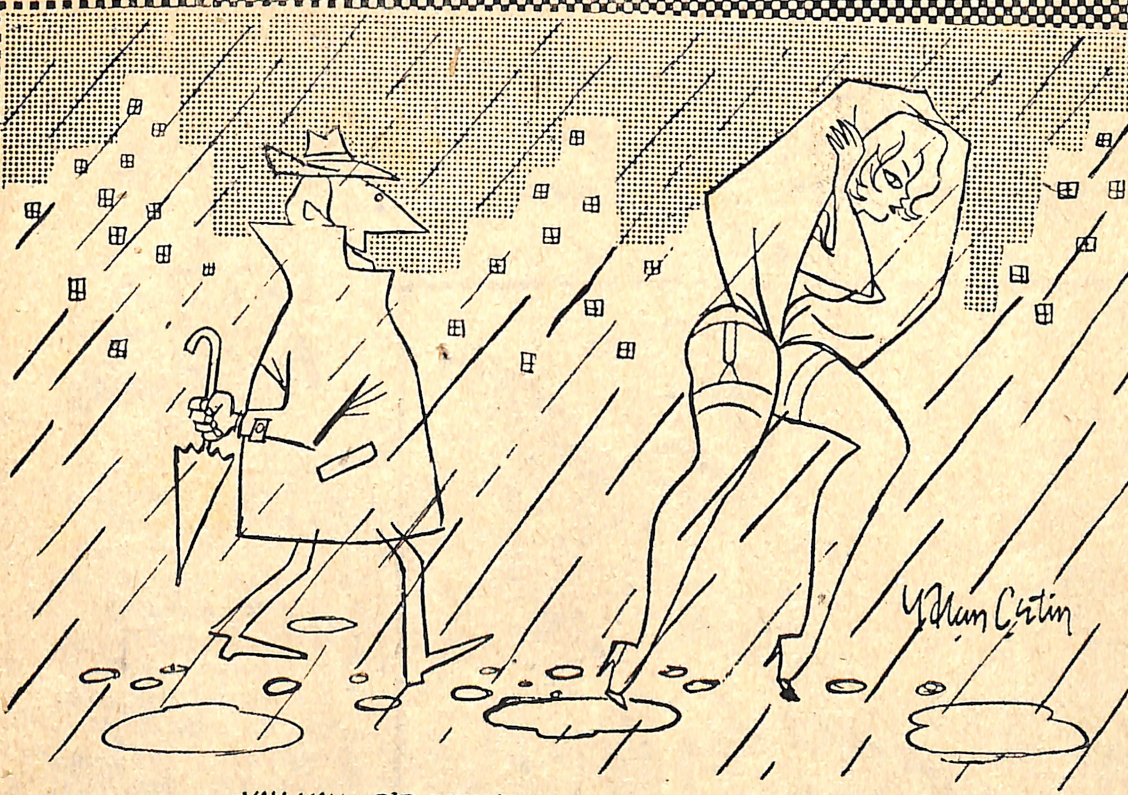
— Kalsın, kalsın... Sana vermek için istiyordum zaten!..

KOCAMA

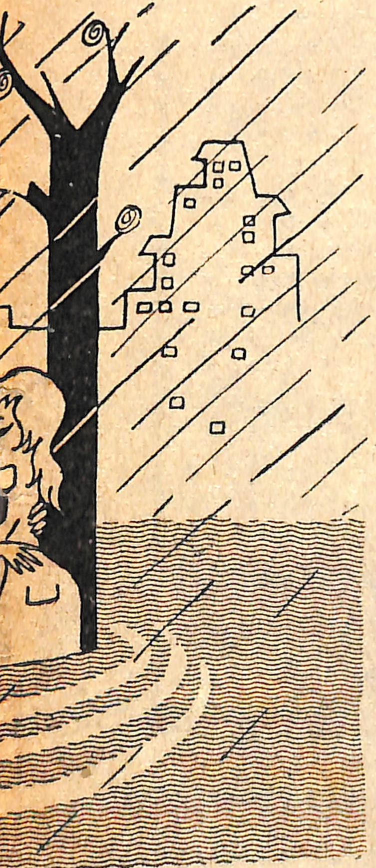
★ *Otobüsün ve bir kadının arkasından asla koşmayın; nasılsa az sonra bir yenisi gelir...*

★ *Eski kadınlar gelinliklerini kızları için saklarlardı; şimdiki kadınlar ise ikinci düğünleri için saklıyorlar...*

★ *Evliliğin en zor senesi ilk senedir; bunu ikinci, üçüncü, dördüncü ve diğer seneler takip eder.*

-VAH. VAH... BİR ŞEMSİYEM OLSAYDI TAKDİM EDERDİM!..

BAŞLADI SEVGİLİM!..

-KÖRMÜSÜN ULAN, KIRMIZI YANIYOR!..

da böyle oldu!

N LAFLAR

- ★ *Eski şarkılar en iyileridir; zira onları artık kimse söylemiyor.*
- ★ *İki kadın birdenbire çok samimî dost oldularsa bu, üçüncü bir kadının iki düşman kazandığına işarettir.*
- ★ *İspanyolların matadorları varsa, Amerikalıların da senatörleri var.*

Faziletli adam!

Gazetenin ilân servisine bir adam müracaat etti:

— Sokakta cüzdan buldum. İçinde yüz tane binlik vardı. Bir ilân vermek istiyorum...

İlân memuru heyecanlanmıştı.

— Doğrusu çok... çok... iyi yapacaksınız...

— Evet, dedi adam, kaybedene teşekkür edip bin lira ikramiye vermek niyetindeyim de!..

⁂

Tasarruf!

Muharrir Vahdet Gültekin'in bir Citroen otomobili vardır. Vahdet bu arabasını alırken, satana sormuştu:

— Çok benzin yakıyor mu?

— Hayır, demişti adam. Bir kaşık benzinle bir kilometre gider!

Vahdet yine tasalı tasalı sormuştu:

— Ama, çorba kaşığı mı, çay kaşığı mı?

⁂

Mes'uliyet!

Yer yüzünde bir takım adamlar vardır, ne işe yaradıklarını kestirmek bir türlü kaabil olamaz. İstidatları çeşitlidir ama, bu çeşitli istidatlarının bir tanesinde derinleşmektense her telden çalmağı tercih ederler. Tabiî hiçbirinde de dişe dokunur bir eser veremezler... İşte edebiyat öğretmeni, hikâye yazarı, mizahçı, karikatürist Güvemli bunların son örneklerinden biri... On yıla yakın bir zamandanberi sanat tenkidi sahasında çalışan Güvemli, iki yıldır da resim sergileri açıyor... Yani tenkid ettiği konuda eser vermek dâvasında... Günün birinde hayli geçkince bir hanımefendi, sergisini görüp Güvemli'ye geldi:

— Resimlerinizi çok beğendim, dedi Bir portremi yapar mısınız?

— Hay hay efendim, yapayım... Ama ne tarzda istiyorsunuz?

— Fiyatı mühim değil... Ne isterseniz veririm...

— Onu demek istemedim efendim... Yani hangi üslûptan hoşlanırsınız?

— Bana hangisi de, hangi üslûptan olursa olsun...

Güvemli uzun uzun düşündü ve:

— Emredersiniz, dedi; ama sonunda mesuliyet kabul etmem!

Huyunu bilmeli!

Ortada saat buhranı olduğu malûm... Zaten neyin buhranı yok ki? Eski saat işlemez bir hale gelince, adamcağız yenisini almak için Kapalıçarşı'ya gitti. Orada bir antikacıda güzel bir çalar saat buldu. Çok eski bir şeydi, ama güzeldi.

— Kaça bu? diye sordu.

— Beş yüz lira...

— E, bâri düzgün işliyor mu bu kadar pahalı olduğuna göre?

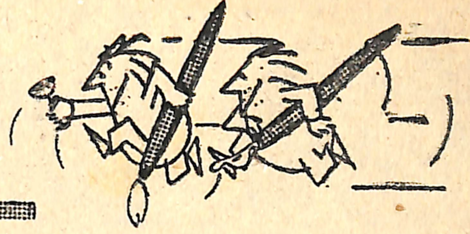
— Elbette efendim... Hele huyunu bilirseniz...

— Huyunu mu?

— Tabii ya... Saat altıyı gösteriyor ve ikiyi çalıyorsa dördü çeyrek geçiyor demektir... Dördü çeyrek geçeyi gösteriyor ve sekizi çalıyorsa tam gece yarısıdır!..

kokteyl

Hadiseler Arasında FELEK

Cam ve çerçeve

Türkiyede cam da var; çerçeve de. Ama gözlük camı var, gözlük çerçevesi yok... Pencerelerde çerçeve var... Cam yok...

Birinden biri, ötekine uysa, ya gözlüksüz kalmıyacağız, ya evlerimizde camsız! Ama gelgelelim ne pencereyi burnumuza takabiliriz, ne gözlük camını penceremize.

B. FELEK
«Cumhuriyet»

※

Fırsat düşkünleri!

Hoca merhum, günün birinde ölüden, diriden söz ederken;

«Yahu!» der karısına, «Allah gecinden versin ya, bir insanın öldüğü nesinden belli olur?»

Hatuncağız ne desin:

«Aman deyim efendi, ağzını hayra aç! Dirileri bitirdik, sıra ölülere mi geldi? Evvel ev-vel eli, ayağı buz kesilir insanın» der.

Gel zaman, git zaman, bir kış, kıyamet gününde odun keserken Hocanın eli, ayağı buz kesilmez mi?

«Bizim hatunun kulakları çınlasın, ettiği lâfa bakılırsa, ben ya öldüm, ya ölüyorum» deyip kendini bir ağacın dibine bırakıverir.

Malûm ya, kurt dumanlı havayı sever; her dağdan biri iner, çullanırlar eşeğin başına.

Rahmetli ne yapsın! Yattığı yerden güç belâ başını kaldırır:

«Sizi fırsat düşkünleri sizi! der; buldunuz ya sahibi ölmüş eşeği; gayri anasını ağlatın bakalım!»

«Eski Türk mizahı»

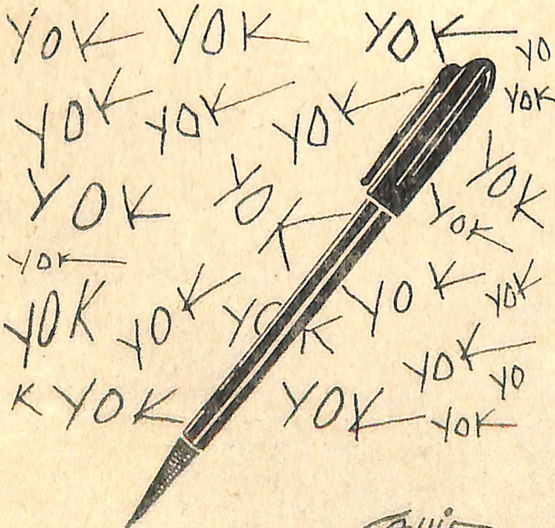

— Kabahat, kurda kuzuyu emniyet edende!..

Sevgili Cemal Nadir'imizin bu karikatürü ne zaman çıkmıştır, biliyor musunuz? Tam on dört yıl önce, 1944 de!..

Demek, o zaman da bir et dâvası, bir et sıkıntısı varmış!..

Bu karikatür karşısında atalarımıza bir daha hak verelim: Çekilen unutulurmuş!..

Tükenmez kalem!..

Riyakâr!

Bir mürai camide namaz kılarken, cemaatten biri bunu yanındakilere göstererek:

— Şu adamı üç gündenberi burada ibadetle meşgul görüyorum, demiş.

Mürai bunu işitince namazı bozmaksızın:

— Hem de üç gündür oruçluyum, demiş.

Hizmet

Beyt-i âtiyi revâ eylese herkes nakarat :
Vâli pâşâ bu gece dâr-i bekaya gitti.
Hiiç iş görmedi eyyâm-ı hayatında habis,
Millete, memlekete öldü de hizmet etti!

EŞREF

FIKRA YARIŞI

Abone

Talebe yurdunun yarısı kızlara, yarısı erkeklere ayrılmıştı. Bir taraftan öbür tarafa geçmek de yasaktı.

Bir gün, yurt müdürü, sessiz adımlarla dolaşırken, kızların katına çıkan merdivenlerde bir delikanlı ile karşılaştı. Kaşlarını öfkeyle çatarak:

— Bak, dedi, bu defalık sana beş lira para cezası kesiyorum. İkincisinde, on... Üçüncüsünde yirmi... Dördüncüsünde kırk... Beşincisinde...

Oğlan, pişkin bir gülüşle:

— Müdür bey, dedi, altı aylık abone olsam ne tenzilât yaparsınız?

Seyit BAŞ
Bossa Basma fabrikası
Muhasebe servisi
ADANA

※

Eşeklik!

Günün birinde tanıdık biri gelir, Hoca'dan eşeğini ister. Herifi başından nasıl savsın? «Vallahi, der; bugünlerde pek öyle yokuşlara yoruldüğu yok ama, gene de bir gidip göreyim; gönlünü edebilirsem, ne âlâ!» Sözde gider Hoca ve neden sonra, sakalını sıvazlıyarak gelir:

«Sorma komşu, sorma! Eşek eşek iken bana ne akıl öğretse beğenirsin?» der.

Adamcağız afallar:

«Fesuphanallah, eşek dediğin insana ne öğretirmiş?» diye sorar.

Rahmetli:

«Eşek mi, der; ben ayağımı taştan esirgemem ama, eloğluna iyilik yaramaz; olur ya, ben bir eşeklik ederim, herifçioğlu tutar, seni kalaylar! diyor.»

Eflâtun Cem Güney

MİNİK HİKÂYE :

PAKET!

ANNE, baba ve üç çocuktan bileşik; kalabalık bir aile idiler ve üstelik de daracık bir apartman katında oturuyorlardı. Bu yüzden çektikleri sıkıntılar yetmiyormuş gibi bir gün küçük oğlan sokakta uyuz, kuzguni bir kedi bulup eve getirdi... Önceleri sevilmeyen, tekme ve sille ile karşılanan kedi yavrusu masum ve dalkavuk tavırlariyle kendini sevdirdi ve hattâ evin göz bebeği oldu.

Artık en rahat minderler, sofra örtüsü ve yastıklar onun tüyleri ve patilerinin izleri ile süslü idi.

Aile ise, en küçüğünden en büyüğüne kadar kedi ile haşır neşirdi...

Fakat bütün ihtimam ve bakıma rağmen hayvancağız fazla yaşamadı ve saltanatına doyamadan bu fâni dünyadan göçtü gitti.

Şimdi aile efradını bir düşüncedir almıştı: Bu hayvancağızı nereye gömeceklerdi? Öyle ya... Eğer bir bahçeleri olsa kolaydı. Ama değil bahçe, saksıları dahi yoktu. Ne yapmalı?

En sonunda anne buna bir çare buldu. Baba her sabah işine trenle giderdi.

Hemen kedinin ölüsünü bir kâğıda sardı ve kocasının koltuğunun altına sıkıştırarak tembih etti:

— Tren boş araziden geçerken bu paketi kaldırır dışarı atarsın...

Doğrusu bu mükemmel bir çare idi. Baba, paketi aldı trene bindi ve oturdu. Paket kucağında idi ve atmak için münasip bir zaman bekliyordu adamcağız. Fakat! Bir istasyon sonra çok sevgili bir arkadaşı trene bindi ve onunla konuşmaya dalan baba paketi atamadı. Dönüşte atarım diye işine gitti. Fakat dalgın ve yorgun adam... Aklına paket almak gibi bir şey gelmeden eve döndü. Anne paketin geri geldiğini görünce deliye dönmüştü.

Neyse, ertesi sabah tekrar tekrar tembih ederek gene paketi kocasına verdi... Adamcağız da kedi ölüsünü mü düşünüyordu yani?..

Gazete okumağa daldı ve ikinci akşam kediyi tekrar geri getirdi.

Üçüncü gün de trende hararetli bir parti münakaşasına tutulmuş ve paket koltuğunun altında olduğu halde eve dönmüştü.

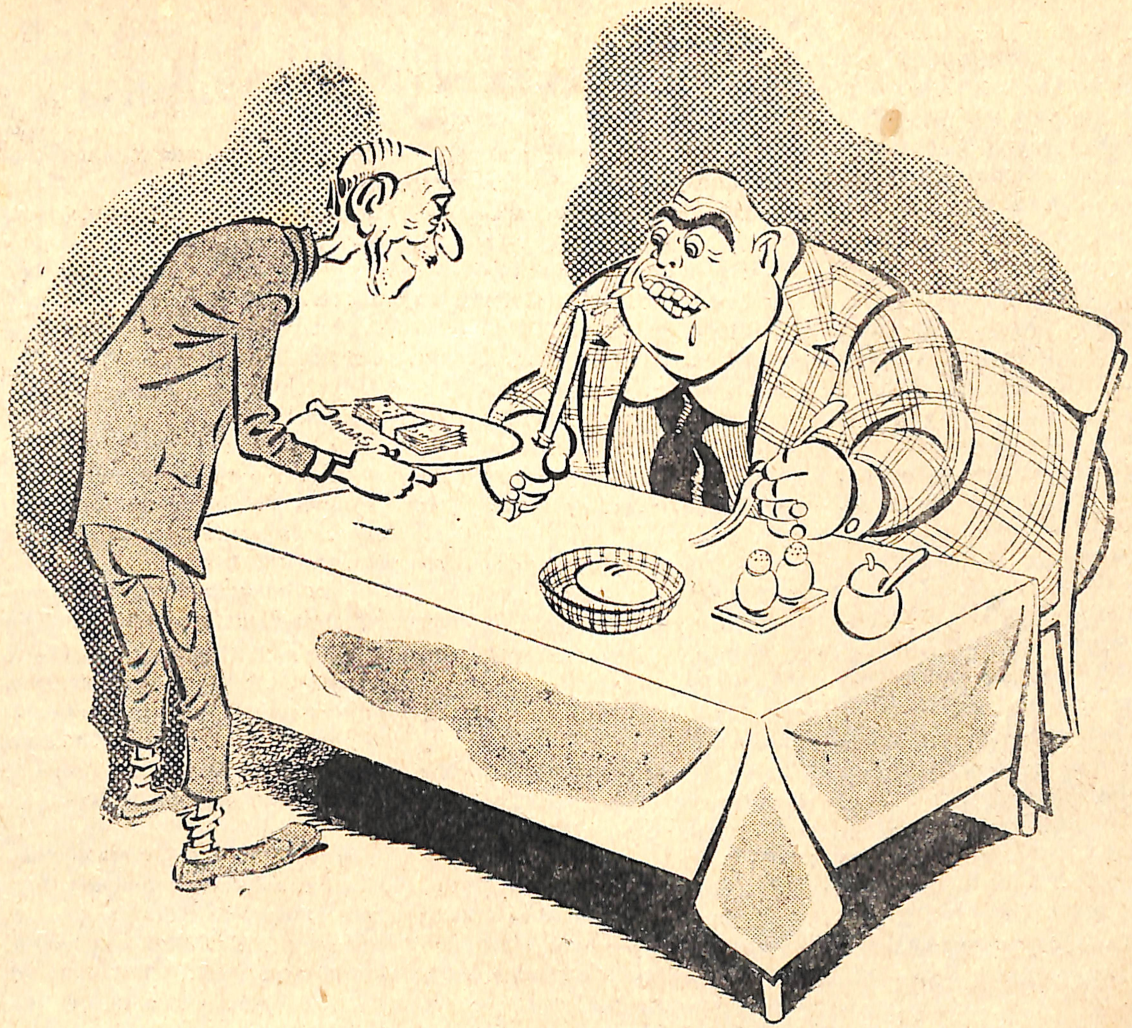
Anne, bu sefer bağırıp çağırmadı. Zira kocasına, kediyi tren penceresinden attıramıyacağına kani olmuştu artık...

Büyük kızına seslendi:

— Evlâdım, al şu paketi, en aşağı kata in; kapıcının katına ve bu cenabeti kalorifer ocağına atıver...

Başka çare de yoktu. Büyük kız, paketi almak için seğirtti ve ipin ucundan yakaladı. Fakat aksilik bu ya, sicim çözüldü ve içindeki yere düşüverdi..

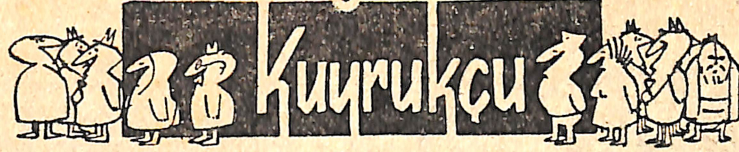
Bu ne idi biliyor musunuz: İyice sarılmış ve iyi pişmiş, nefis, kocaman bir rosto parçası idi..

Memur — Buyurunuz efendim...
Vurguncu — Ayol, bu benim dişimin kovuğunda bile kalmaz!..

Ağaçlandırma faaliyeti başladı!..

PİYASADA «Kuyrukçu» namiyle maruftur. Bir de Hint horozu gibi, ortağı var, ama o daha ziyade muavin mevkiinde. Ölü mevsime giren mağaza sahiplerinin, sermayeyi kediye yükletmek üzere olan dükkâncıların, Hızır aleyhisselâmıdır bu kuyrukçu. Evvel Allah üstattır, üstat...

İşleri tıkırında, cepleri para dolu, akıllı bir adam vesselâm. Hem şimdiye kadar hiç falso da yapmadı. Yapmadı ama, geçen gün başına öyle bir iş geldi ki, sormayın... Efendim, o gün öğleden sonra, hani millete hizmet ede ede yorulan erbabı ticaretin şöyle bir, bir buçuk saatçik istirahatten geçip yeniden hizmete girdikleri saatlerde, bizim kuyrukçu, meşhur tacir Mordohayın dükkânındaydı. Anlayın bakın, Mordohay bile onun aklına muhtaç. Her neyse, Mordohayla kuyrukçu bir hayli fıskostan sonra, karşılıklı çaylarını höpürdetmeye başlamışlardı ki, muavin Hint horozu ile avenesi caddenin köşe başından gözüktüler. Avene sekiz, on kişi kadardı. Lâf aramızda, bunlar Kuyrukçunun ful kadrosudur. Caddede sanki birbirlerini hiç tanımaz gibi geliyorlardı. En önde, temizce giyinmiş, fötr şapkası kulaklarına kadar geçik, elindeki file sebze dolu, cin bakışlı ve yampiri yampiri yürüyen mütekait cambaz kılıklı bir herif. Birkaç adım gerisinde, Benli Cevriye. Yaşı daha küçüktür ama, genç irisi kâfir. Giymiş giyiştirmiş, takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş, iç gıcıklayıcı esans kokuları içinde geliyor. Sırtında kırmızı bir tayyör, elinde şık ve pahalı bir çanta, kızılcık dudaklarında salon hanımlarını andıran tebessümler, velhasıl bir bakan, dönüp dönüp bakıyor.

Aveneden üçüncüsü, şu bizim Sırık Rıza. Benli Cevriyenin bilmem nesi... Lâcivert elbisesini ütülemiş. Kunduraları pırıl pırıl boyalı. Saçlar briyantinli. Başka zaman olsa, Cevriyeye takılanları alimallah haklar. Şimdi ne de olsa iş üzerinde. Elinde bir çanta, tahsildar gibi sımsıkı yapışmış. Dişler sıkılı, akıllı uslu adım atıyor. Daha geride yine aveneden şöyle altmış altı yaşlarında, boşanma mahkemesi koridorlarında dolaşan kaynana kılıklı bir cadaloz. Çene makine gibi... Yanısıra yürüyen kelli felli beyefendi kılıklı bir zata durmadan bir şeyler anlatıyor. Bu beyefendi kılıklı da Anadolu turnesinden yeni dönmüş «Şen Gönül» Tiyatrosunun patronu. İşlerinin kesat deminde bu kabil antika işler yapar. Aralarında bir de liseli genç kız var: Bu da «Şen Gönül» Tiyatrosu artistlerindendir.

Sizin anlıyacağınız, kafile dindarane bir ciddiyet içinde mağazanın kapısı hizasına geldi. İçeriden Kuyrukçu, öndeki cambaza, gözlüklerinin üzerinden bakıp bir işaret çaktı. Ve herkes marifetini göstermeğe başladı.

Önce mağazanın bütün tezgâhtarları kapıya üşüştüler. Cambazla aralarında danışıklı tarafından hafif tertip bir ağız dalaşıdır başladı.

Cambaz elindeki sebze filesini kaldıra indire burnundan soluyordu. Bir taraftan da sesini perde perde yükselterek:

— Ne demek, diyordu, neden hugün satmıyorsunuz? Mademki mağazanızda mevcut, satmava mecbursunuz. Hem ben tam iki düzine istiyorum!

Tezgâhtarlardan biri bütün caddeyi ayaklandıran bir cırlaklıkla:

— Yağma yok beyim, diye bağırdı, biz bu malları Avrupadan binbir güçlükle getirdik. Bir daha geleceği de yok. Bak burada herkes alacak. Sen hakkına razı ol, sana ancak dört adet verebiliriz!

Cambaz:

— Ben iki düzine isterim, diye yırtınıyordu...

Derken bütün avene hep birlikte lâfa karıştılar:

— Aman, bana da altı tane lâzım...

— Aslanım, bana on tane verebilir misin? Hediye götüreceğim, sevaptır ayol...

— Çekilin yoldan efendim, alışveriş edelim...

— Bana bak delikanlı, bana dört tane sarıver...

— Çok rica ederim, önce ben alayım, acele işim var...

— Yooo hanım kız, olmaz, önce ben geldim...

— Ne insaniyet be!..

— Sus ulan...

Bu hengâme de üç, beş dakika sürdü sürmedi, yavaş yavaş toplanmıya başlıyan meraklı kalabalığı işe karıştı; her kafadan bir ses çıkmıya başladı.

Uzatmıyalım, bizimkilerin cansiparane gayretleriyle kalabalık arttıkça arttı. Artık işin kıvam üzere olduğunu kestiren cambaz, nihayet zorla hakkına razı edildi. Hint horozu, son tereddütleri de silip süpüren, sıtma görmemiş sesiyle boru gibi bağırmıya başladı:

— Vatandaşlar, merak etmeyin, hiç haksızlık yapmadan herkese satacağız. Yalnız sıraya girin, kuyruk olun efendiler, hanımlar kuyruk olun... Evlâdım, sen de övle orta yerde durma, gir kuyruğa.

Herkes taburdaki yerini ciddiyetle alıyordu. Yalnız açıkgözler, daha atik davranıp öne geçmiye çalışıyorlardı. Geriye doğru uzadıkça uzayan kuyruk, ön taraftan da mağazaya aheste bir tempo ile akmıya başladı. Sonra tempo gittikçe hızlandı. Mallar satıldı mı, kapışıldı mı, yağma mı edildi, karşıdan bakan imkânı yok anlaşılmazdı. Kasalar doldu, kepenkler indirildi, işi zabıtanın da yardımiyle önleyip mağaza sahipleri zor kurtuldular.

Kuyrukçu ve avenesi, daha başlangıçta, kuyruk dizilir dizilmez, ücretlerini gizlice alıp oradan sessiz sadasız ayrılmışlardı. Eminönü meydanına vardılar. Kuyrukçu:

— Çocuklar, dedi, bugün bu altıncı kuyruk. İnsan ne de olsa yoruluyor. Son bir müşteri kaldı, alın adresi, işte şu kâğıtta yazılı. Onu da siz idare ediverin artık. Benim yazıhanede işlerim var...

Hep birlikte:

— Olur, dediler, sen git, biz idare ederiz...

★

Yazıhane sımsıcaktı. Huri misali bir daktilo kız, makinesinin başında çıtır pıtır bir şeyler yazıyordu. Kuyrukçuyu görünce, bacaklarına geniş bir kavis çizdirerek üstüste attı. Göğüslerini titretip kırıttı.

— Merhaba Nurten, ne var ne yok? Seni hayırsız seni, dün neden gelmedin bakayım? Beni inletip üzmek sana yarıyor mu kız?..

Sigarasını tellendirdi. Koltuğuna gömülüp geriye doğru rahatça kaykıldı. Cin gibi pırıldıyan gözlerini hafifçe süzüp düşüncelere dalmış göründü.

Kız:

— Altı yeni sipariş var efendim, dedi.

— Olmaz yahu, daha elimizde yirmi dört kuyruklu iş var. Biz hangi birisine yetişelim?

Başında bir dönme vardı. Sıra sıra, irili ufaklı, dişili erkekli insanlar, insanlar, insanlar... Onları yola getirmek, ip gibi dizivermek öyle pek de hafif iş değil. Gözünün önünden, tabur tabur, itişe kakışa, ve dinmez bir sonsuzluk duygusu içinde uzayıp gidiyorlardı.

Zır... Telefon.

— Alo, ne dedin, ne var, sahi mi?..

Telefondaki ses:

— Vallahi patron, başımıza bir iş geldi. Biz hep birlikte verdiğin adresteki mağazaya geldik. Önce işler tıkırında gitti. Kuyruk oldular ve geriye doğru uzayıp gitti. Derken az sonra bizim kuyruğun ön tarafında yeni bir kuyruk peyda oldu, geri geri uzayıp bizimkine birleşiverdi. On dakikadır kuyruk önümüzden akıp başka bir yere gidiyor. Nereye gittiğini de anlıyamadık...

Kuyrukçu:

— Bekleyin geliyorum, dedi.

Hemen fırlayıp bir taksiye atladı. İş yerine yıldırım hızıyle yetişti. Baktı ki doğru: Ahali kuyruk olmuş, ağır ağır, mağazanın önünden geçip ileride bir yere doğru akıyor.

Avenesine:

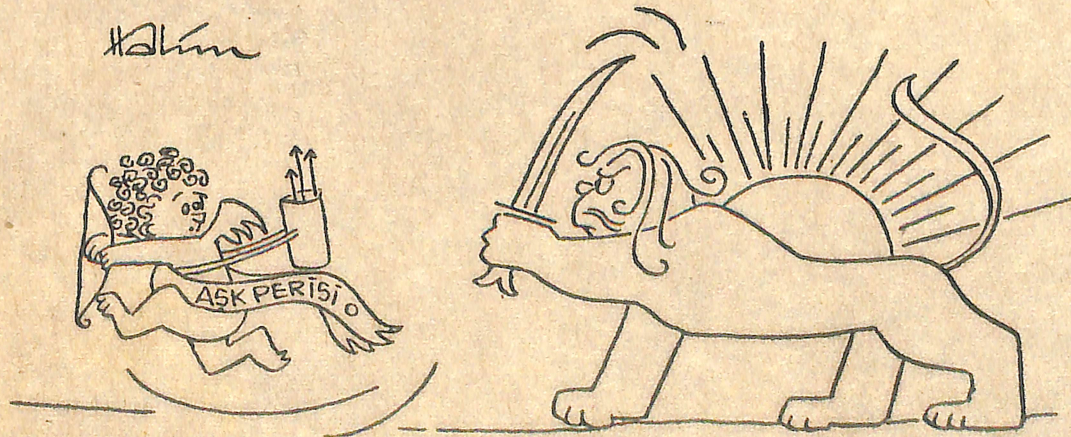
— Siz durun, ben şimdi meseleyi anlarım, dedi.

Ve kuyruk boyunca ileri doğru seğirtmeye başladı.

Otuz, kırk adım kadar koştuktan sonra, o da kuyrukla birlikte sola kıvrıldı, az ileride yeniden döndüler. Fesuphanallah, bir dönüş daha... Avenesinin bulunduğu noktaya vardığını hayretle gördü:

— Hay Allah belâsını versin, diye bağırdı, ulan bu kuyruğun başı sonu ile birleşmiş, binanın etrafında dönüp duruyorlar be...

BİTİRİM

Şah: «İran için aşkımı feda ettim» dedi...

Milletlerin

Güldükleri

— *Pencereden sokağa bir şey silkelemenin yasak olduğunu bilmiyor musun?..* (Fransız)

Dürüst adam!

— Şu adamı görüyor musun? Benim hayatımı kurtardığı için mükâfat olarak kendisine elli lira verdim.

— Peki o ne yaptı?

— Yirmi lirasını iade etti.

(İsveç)

— *Bu kadar ceza bana kâfi karıcığım!..* (İtalyan)

Kravat!

HARRY Jones'un iyi bir karısı vardı ve haftada iki gün, senelerdir âza olduğu kulübe devamına müsaade etmişti. Bir sabah karı koca kahvaltı ederlerken Harry Jones o gece kulüpte vukua gelen bir hâdiseyi anlatmağa başladı:

— Derken karıcığım, kulübün başkanı elinde ipekli mavi bir kravat olduğu halde salona geldi ve orada oturanlara hitabederek: «Sayın kulüp âzaları, dedi. Biliyorum, hepiniz evli, hem de senelerdir evli, faziletli aile babalarısınız. Şimdi size bir sual soracağım ve buna hanginiz müsbet cevap verebilirseniz şu gördüğünüz kravatı ona hediye edeceğim. Sualim şu: İçinizde evlendikten sonra karısından başka hiç bir kadını öpmemiş olanınız var mı? Yani sadece karınızı öptünüz başka bir kadının yüzüne dudaklarınız değmedi- Efendim?..» Ve karıcığım, inanır mısın, kimse bu suali müsbet bir şekilde cevaplandıramadı,

Karısı dayanamadı atıldı:

— Sen cevap verseydin ya... O aradığınız kimse benim deseydin ya... Zaten öyle değil mi?

— Tabiî, öyle karıcığım... Fakat bilirsin, mavi kravat bana hiç gitmez de...

(Amerikan)

Mesut günler!

İki arkadaş konuşuyordu:

— En sevdiğim yerlerden biri de İsviçre Alpleridir. En mesut günlerimi onlara borçluyum.

— Hiç İsviçreye gittiniz miydi siz?

— Hayır ama karım gitti..

(Fransız)

Yüzde yüz yirmi!

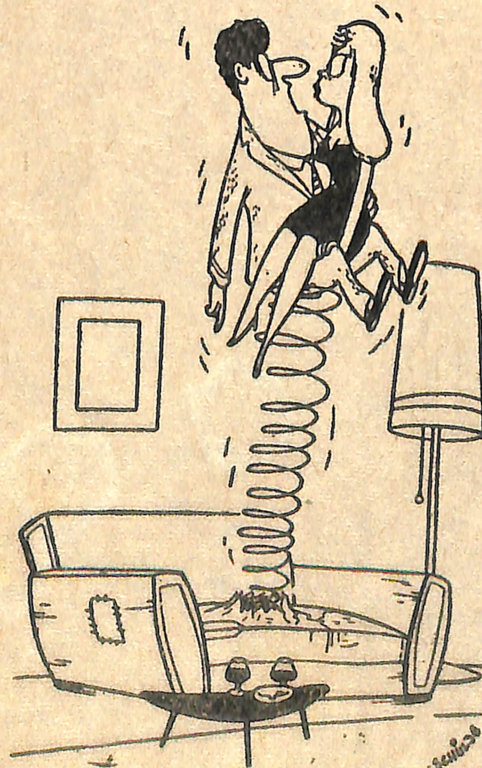
— Aylık gelirini nasıl harcıyorsun John?

— Ben mi? % 30 unu kira, % 30 unu giyecek, % 40 nı yiyecek olarak % 20 sini de eğlenceye.

— İyi ama bu % 120 eder...

— Tamam! Zaten benim de öyle oluyor.

(İngiliz)

— *Seni kollarımın arasına alınca göklere doğru yükseliyorum sanki!..* (Alman)

Allah bilir!

Acemi bir konferansçı idi. Halkın karşısına çıktı... Lâfa başlaması icap ediyordu. Bir hayli yutkunup düşündükten sonra:

— Sevgili dinleyiciler, dedi. Buraya gelirken sizlere neler söyliyeceğimi bir Allah, bir de ben biliyordum. Şimdi ise sadece Allah biliyor... (İspanyol)

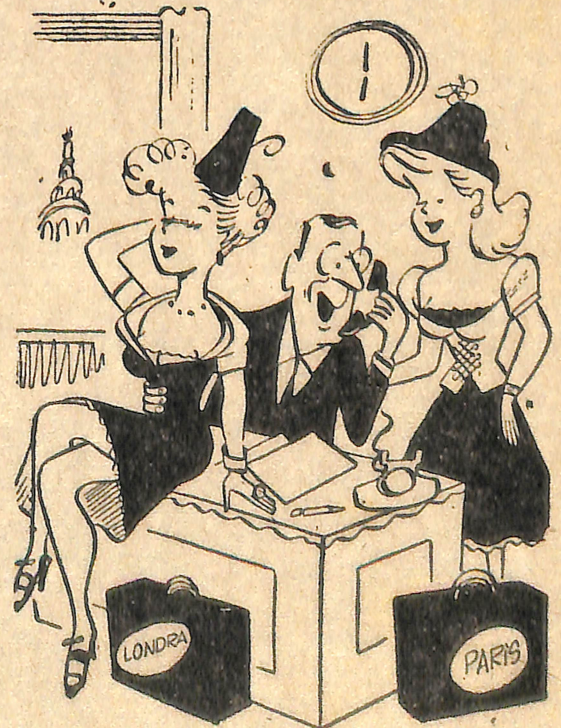
Eski müşteri!

Yağmurlu bir gündü. Üzerinde esaslı bir kürk manto bulunan bir kadın otobüse bindi ve etrafına şöyle bir bakındıktan sonra tiksinir gibi bir tavırla biletçiye:

— Kaç kuruş bilet? dedi. Ben iki senedir otobüse binmiyorum. Bugün arabam tamirde idi de onun için binmeğe mecbur kaldım.

Biletçi de nüktedan bir adamdı. Cevabı yapıştırdı:

— Sizi ne kadar özlemiştik bilemezsiniz hanımefendi!..

— *Yemeğe gelemiyeceğim karıcığım, harici işlerim var!..* (İtalyan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 8 —

Öğleden bir saat kadar evvel, elinde bir paket tutan, silindir şapkalı, redingotlu, kara yağız bir frenk, yanında yine kendi gibi giyinmiş iki kişi olduğu halde, Babıâlinin parmaklığı önünde bir konak arabasından inmiş, sevk-i tabii ile selâma duran zaptiyenin önünden azametli bir yürüyüş ile geçerek, doğru aşağı tarafa, vükelânın arabalığı vazifesini gören yere kıvrılmıştı.

Belli ki, memleketinden yeni gelmiş, binaenaleyh acemi, ya bir sefaret kâtibi, ya da bir tercümandı. Yanındakiler de, zahir Babıâliye ilk defa geliyorlardı. Oralarda tesadüfen dolaşan bir kalem efendisi arkalarından seğirtti:

— Müsü, müsü! Set taraf no bon! Afto ine ahır... !

Diyerek, kendilerini geriye çevirmek istedi. Fakat herifler bu fransızca hitabı anlamamışlardı. Aldırmadan yürüdüler. Meclis-i hâs odasının tam altına tesadüf eden bu arabalığa girince, peşleri sıra gelen kâtip efendiyi oradan uzaklaştırmak lâzım geldi. İçlerinden biri, ingilizce, kâtibe bir şeyler söyledi. Zavallı kâtip tabii anlamadı. Yine sözüm ona frenkçesini el işaretiyle takviye ederek:

— İsi, arabalık. Giran vezir... Ministro zâfir etüranze, orada!

Dediyse de, meram anlatamıyacağını aklı kesince, daha düzgün dil bilen birisini aramağa koştu.

Dönüp geldiği zaman, çelebiler sırra kadem basmışlardı...

Yalnız, kâtip efendi, afal afal etrafına bakınıp da:

— Allah Allah!.. Rüya görmedim ya?.. Bu herifler nereye gitti?.. diye söylenecek yerde, şöyle bir kulak vermiş olsaydı, boş arabalığın içinde hiç de münasebet almıyan, hafif bir saat tıktıkını sezerdi.

Bomba kurulmuş, patlamak için muayyen dakikasını bekliyordu.

Tam öğle ezanı okunurken, Babıâlinin köhne çatısı yaman bir gürültü ile birdenbire sarsıldı. Ayni zamanda, bütün camlar korkunç bir şangırtı ile bahçeye ve avluya döküldü. Salâvat getirerek yerlere kapanmayı akıl edemiyen kalem efendileri, sofalara fırladılar. Dışarıdan içeriye, ellerinde tüfeklerle zaptiyeler, yalın kasaturalarla polisler daldı. Bu arada halk birbirini itip, düşürerek çiğniyor, sokak kapılarına atılmak için telâş gösteriyordu.

Lâkin, kimin tarafından verildiği belli almıyan bir emirle bütün çıkış yerleri tutulmuş. Ne içeri, ne dışarı kuş uçurmuyorlardı.

Her kafadan bir ses çıkıyor, her ağız hâdiseyi başka türlü, kendince tefsir ediyordu.

— Zeytinburnu fişekhanesi yanıyormuş!

— Makriköyündeki baruthane tutuşmuş!

— Selimiyedeki cephanelikler ateş almış!..

— Avn-i İlâh zırhlısında tezkere istiyen efrat isyan etmiş!.. Top atmışlar!..

Biraz sonra, ortalık mayna olur olmaz, cesaretini toplıyan birkaç kişi etrafta istikşafa çıkınca, işin içyüzü anlaşıldı.

Sadrazamlık dairesini âmedî kalemine vasleden koridor döşemesinin yerinde yeller esiyordu. Tavanın sıvaları ise kâmilen yere düşmüştü. Duvarlarda çatlaklar, yarıklar hâsıl olmuştu. Menteşelerinden sökülen kapılar yan yatmış, koridorun yerinde açılan korkunç boşluktan, aşağıya, bodruma sarkıyordu.

Buradan bakmak cesaretinde bulunanlar, alt katta, mahut arabalıkta duran birkaç arabanın yerine bir yığın kıymık, patlamış evrak sandıkları, dağılmış ve kısmen kavrulmuş kâğıtlar görüyorlardı.

Kapıları bu koridora açılan odalardaki memurlar içeride mahsur kalmışlardı. Aralarında korkudan bayılan, hasta olanlar vardı. Bunların imdadına koşulamıyordu.

Ne ise; biraz sonra akıllar başa geldi. Kalaslar getirilip, boşluğun üzerinden köprüler kuruldu. Mahsur efendiler kurban, mum, Yasin-i şerif adayarak birer birer bunların üzerinden geçtiler, selâmete erdiler.

O zaman birisinin aklına geldi, sordu:

— Yahu! Bizim İbrahim ağa nerede?

— Sahi! Onun yeri burasıydı. Hep bu aralıkta, mühimme sandığının yanında otururdu.

— Sakın, adamcağız?.. Yanarım, alimallah! !

— Ayol, bakın... Arayın şunu!

Sağa seğirttiler, sola koştular, İbrahim ağa meydanlarda yoktu. Bazıları, korkudan ilk hamlede kendini sokağa attığına hükmediyorlardı. Bazıları da en korkunç ihtimali hatıra getiriyor, orada bir iz, bir emare araştırıyordu.

Zaptiye nezaret-i celilesinden, mabeyn-i hümayun-u mülûkâneden, Tophane müşürlüğünden, ayrı ayrı üç heyet gelmiş, tahkikata başlamıştı. Ayni zamanda, patlayan bombalar, bu suikastın mahiyeti ve failleri hakkında şüphe bırakmıyor idiyse de, usulen bütün Babıâli içindeki halkın ifadeleri alınıyordu. Hünkâr çavuşlarının biri geliyor, biri gidiyor, taraf-ı şahaneden istizahlarda bulunuyor, iradeleri tebliğ ediyordu.

Vükelâ, konaklarından buraya, yolda beygir çatlatırcasına süratle gelmişlerdi. Hepsinin benizleri atmış, elleri, dudakları titriyordu. Sadrazam, her bir hünkâr çavuşunun gelişinde, mühr-ü hümayunu istemeye, yahut ki kendisini saraya çağırmaya geliyor zanniyle buhranlar geçiriyordu.

Suikast faillerine tesadüfen avluda rasgelmiş olan biçare memurun dili tutulmuştu. İkide bir düşüp bayılıyordu.

Babıâlinin içi ana baba gününü andırıyordu. Kaybolan odacı İbrahim ağa artık unutulmuştu. Herkes kendi nefsini düşünüyor, bir ayak evvel buradan dışarıya atılmanın çaresini araştırıyordu.

Derken aşağıya arabalığa inen tahkik heyeti, oradaki enkaz yığınını karıştırırken, duvarın yıkık taşları arasında boylu boyuna uzanmış, yüzü gözü tanınmıyacak bir pıhtı haline gelmiş bir ölü ile karşılaştı.

Bunu, ilkin, suikastı işliyen heriflerden biri sanarak sevindiler.

Lâkin, iyice muayene edince, akan kanlarla boynuna yapışmış yırtık yaka parçasının üzerinde, nikel sırma ile işlenmiş «Daire-i saderet-i uzmâ» ibaresini gördüler.

O zaman bu zavallı günahsız ölünün, Sadaret dairesi odacılarından İbrahim ağa olduğu anlaşıldı.

— 3 —

Babıâli odacılığı âdeta, akrabadan akrabaya miras kalan bir gedikti. Yıllanmış, haklara sahip olmuş, azman odacılar, nasip olur da sılaya giderlerse, oradan kendilerine birer veliaht getirirlerdi. Bu «odacı namzetleri» ufaktan ufağa hizmete alıştırılırlar, efendilere ısındırılırlar, âdap ve erkân öğrenirlerdi. Ve nihayet, günün birinde, ya ölüm, yahut ki tekaüt suretiyle, eski odacılardan biri yerini açık bıraktı mı, bu namzetlerin en kıdemlisi hangisi ise, rahmetlinin, yahut ki mütekaidin setresini sırtına geçirir, daire büyüklerinin elini, eteğini öper, muvazzaflar sırasına geçerdi.

Babıâlide, adalet ve hakkaniyet dairesinde, yoliyle cereyan eden tâyin ve terfi muamelesi işte yalnız bu odacılara münhasır kalırdı.

Lâkin İbrahim ağanın vefatı üzerine bu umumî kaideye bir istisna yapılması muvafık görülmüştü. Sırada, birkaç namzet varken, merhumun pek feci bir surette ölmesi dolayısiyle yüzüstü kalan memleketteki ailesine bir yardım olsun için, yine kendi soyundan birisinin, onun yerine getirilmesini, bizzat, sadaret mektupçusu efendi hazretleri teklif etmiş, hademe müdürü vasıtasiyle, memleketine mektup yazdırılmıştı.

(Devam edecek)

Seyahat edebiyatımızın en güzel kitabı:

Göz ucu ile Avrupa

Yusuf Ziya Ortaç

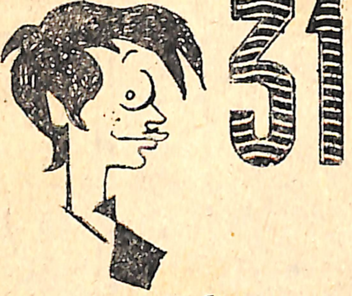
- **Almanyayı, İtalyayı, Yunanistanı, sokakları, otelleri, meydanları, heykelleri, mağazaları ve insanlariyle bu kitapta okuyup tanıyacaksınız.**
- **Yusuf Ziya Ortaç, sizi, güzel, renkli türkçesiyle bu memleketlerde gezdirecektir.**

Fiyatı 1 lira

İnkılâp Kitabevi - Köprü Kitabevi - Kitap Saray.

Umum satış merkezi: Akbaba Yayınevi

SALİH TEKCAN

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

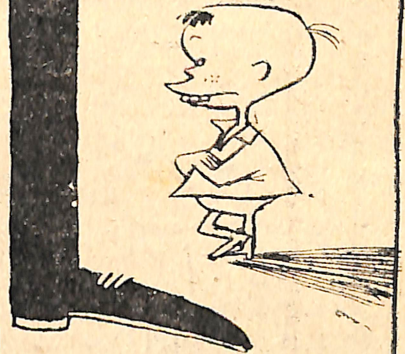
ROMANIMIZIN GELECEK SAYISINI GECELERİ OKUMAYINIZ

14

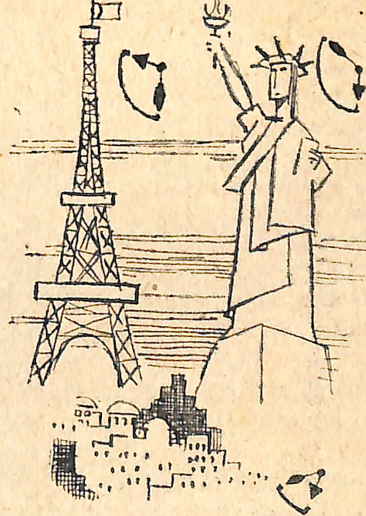

12

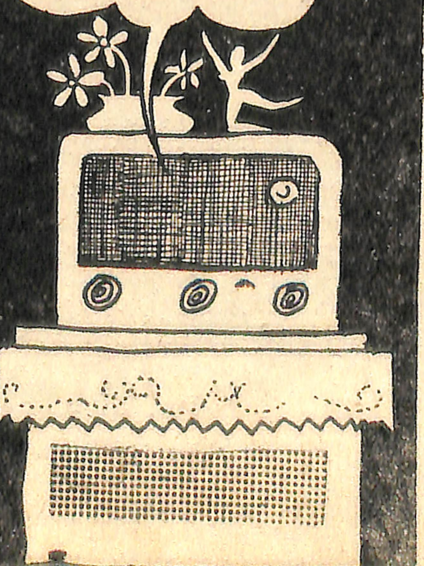
Bİ DAKKA SONRA N'OLACAK

12.1

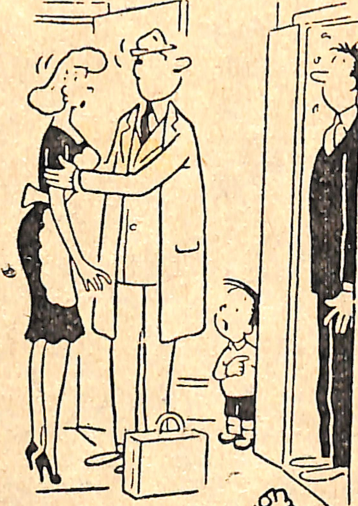

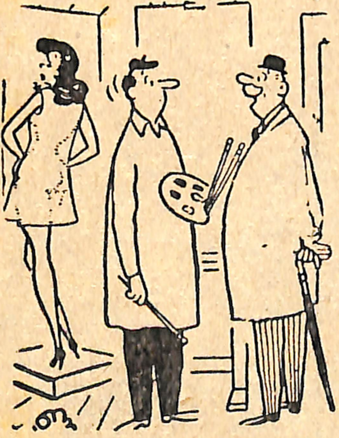

NE OLDUĞUNU SİZ ANLADINIZ MI SEVGİLİ OKUYUCULAR.. ANLAMADINIZ SA ANLAMAYA ÇALIŞMAYIN... SOORA KORKARSINIZ

Dünya
Karikatürleri

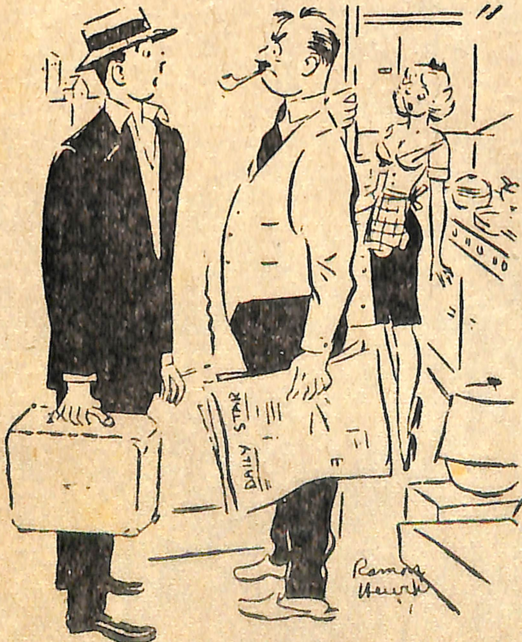
–BABA BAK, ANNEM HERİFİ NEREYE HAPSETTİ !.. -İNGİLİZ-

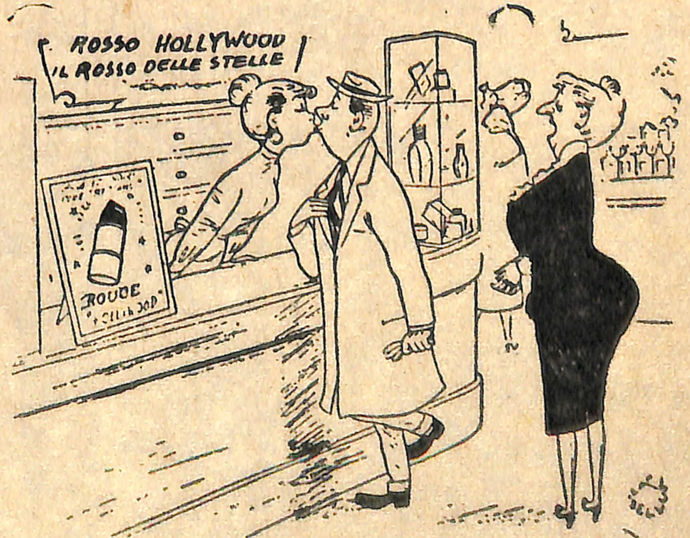
–KİRAYI SİZ GETİRİRSENİZ ELLİ, BEN GELİP ALIRSAM YİRMİ BEŞ LİRA !.. -FRANSIZ-

–BİR KOMBİNEZON İSTEDİ HEPSİNİ GÖSTERDİM. İLLÂ EVE GİDELİM SENİNKİNİ DE GÖREYİM DİYOR !.. -İTALYAN-

–AFFEDERSİNİZ, DÜN BAYANA ELEKTİRİK MAKİNESİNİ GÖSTERİRKEN KRAVATIMI BURADA UNUTMUŞUM !.. -ARJANTİN-

–NASIL BEYEFENDİ, DUDAK BOYALARIMIZIN LEZZETİNİ BEYENDİNİZ Mİ ?.. -FRANSIZ-

5 HAZİRAN Keşidesinde
63 Bin
Liralık İKRAMİYELER
1 kişiye 20.000 Lira
Bu keşidede ÖĞRENCİ Hesapları'na
TAHSİL BOYUNCA
10.000 Liraya kadar Yatılı Okul Ücreti
Son para yatırma tarihi: 10 NİSAN
EMNİYET SANDIĞI

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ
Çünkü
Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir
AKBANK
Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

SÜMERBANK
Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI
1958
YILINDA
ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON
405.000
LİRA